

မိုးမိုးမိုး
မိုးမိုးမိုး
မိုးမိုးမိုး

နတ်နိ

အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ ဒေးလီးမေးလ်သတင်းထောက် မစ္စတာမင်မိုရီက အိုင်ရစ်တော်လှန်ရေးမှာ သူတွေကြုံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်နဲ့ အိုင်ယာလန်တို့ ငြိမ်းချမ်းရေးစေ့စပ်ရယူပြီး အိုင်ယာလန်ကို အိုင်ရစ်လူမျိုးတွေ အုပ်ချုပ်စေတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး ဖော်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ မိုက်ကယ်ကောလင်းက ဦးဆောင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဒီဗလားရားတို့က လုံးဝအချုပ်အနှောင်ကင်းတဲ့ သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်ချင်ကြရာက အိုင်ယာလန်လွတ်မြောက်ဖို့ အတူလက်တွဲပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတဲ့သူအချင်းချင်းဖြစ်တဲ့ ဖရီးစတိတ်တပ်မတော်နဲ့ သမ္မတဂိုဏ်းတပ်မတော်တို့ အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်နေကြတယ်။ မစ္စတာမင်မိုရီဟာ စစ်တိုက်နေကြတဲ့ နေရာတွေကို အခက်အခဲမျိုးစုံကြားထဲကနေ မရောက်ရောက်အောင် သွားခဲ့တယ်။ ဖရီးစတိတ်တပ်မတော်ခေါင်းဆောင် မိုက်ကယ်ကောလင်း၊ သမ္မတဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဒီဗလားရားတို့နဲ့ တွေ့ဆုံပြီး ဒေးလီးမေးလ်သတင်းစာမှာ တွေ့ဆုံပုံတွေဖော်ပြနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါ့ပြင် မိုက်ကယ်ကောလင်း လုပ်ကြံခံရတဲ့သတင်း၊ သမ္မတဂိုဏ်း ဒုတိယခေါင်းဆောင် အတ်စတိုင်ချိုင်းလဒါး သုတ်သင်ခံရတဲ့သတင်း၊ သမ္မတဂိုဏ်းသားတွေဖြစ်တဲ့ ရိုရေအိုကွန်နော်၊ လိုင်းယံမဲလိုးစ်၊ ဂျိုးဇက်မက်ကလ်ပီ၊ ရစ်ချက်ဘားတို့ သုတ်သင်ခံရတဲ့ သတင်းတွေကိုလည်း တွေ့ကြုံရတယ်။ အိုင်ရစ်အရေးတော်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ အင်္ဂလန်အရေးတော်၊ အမေရိကန်အရေးတော်တွေ အကြောင်းကိုလည်း ရေးသားထားပါတယ်။

ISBN 9789997110800

 VGN17
 9 789997 110800
 2,200.00KS

အိုင်ရစ်အရေးတော်၊ ပြို့ပသရာဟိန်

ပန်းချီ - ကိုကိုနိုင်

စာမျက်နှာ ၁၇၂ မျက်နှာ၊ ၁၆ စင်တီx ၁၈.၅စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၈၊ ဩဂုတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၁၉၄၀ နဂါးနီထုတ် ပထမအကြိမ်

ရောင်းစွဲ ၂၂၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အိုင်ရစ်အရေးတော် မြို့မဆရာဟိန်

ဒုတိယကြိမ်၊ ၂၀၁၈

နှစ်ပေါင်း ၈၀ ဝန်းကျင်ရှိ နဂါးနီစာအုပ်များကို
 ပြန်လည်စီစဉ်ရိုက်နှိပ်ကြသည့်အခါ စာရေးသူ ဘာသာပြန်သူတို့၏
 ကျန်ရစ်သူ မိသားစုဝင် မှပိုင်ရှင်များအား ရနိုင်သ၍ ဆက်သွယ်ကာ
 ခွင့်တောင်းခံခြင်း၊ ဉာဏ်ပူဇော်ခပေးအပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း
 အချို့မှာ ဆက်သွယ်ရ ခက်ခဲခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ အခြေအနေအရ
 ဆက်သွယ်ခွင့်တောင်းခံခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့သည့် ကျန်ရစ်သူ မိသားစုဝင်
 စာမူပိုင်ခွင့်ဆက်ခံသူများမှ ခွင့်လွှတ်ပါရန်နှင့်
 ဉာဏ်ပူဇော်ခပေးအပ်လိုပါသဖြင့် စာအုပ်တိုက်သို့
 ကျေးဇူးပြု၍ ဆက်သွယ်ပေးပါရန်
 နှုတ်ခွင့်စာ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

အိုင်ရစ်အရေးတော်

(၁၉၄၀-ခု၊ အုပ်ရေး-၃၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၁၀ ပဲ)

မြို့မဆရာဟိန် ဘာသာပြန်ဆိုရေးသားတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်မှာ အမျိုးသားပညာဝန်ဦးဖိုးကျားက ဥယျောဇဉ်ရေးသားပြီး သူရိယသတင်းစာ ဆရာ ဦးသိန်းမောင်က တည်းဖြတ်ထားပါတယ်။ စာရေးသူရဲ့ အမှာစကားလည်း တွေ့ကြရတယ်။ စာအုပ်ကို အခန်း(၁၅)ခန်းခွဲပြီး ဖော်ပြထားတယ်။

အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ ဒေးလီးမေးလ်သတင်းထောက် မစ္စတာ မင်မိုရီက အိုင်ရစ်တော်လှန်ရေးမှာ သူတွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်နဲ့ အိုင်ယာလန်တို့ ငြိမ်းချမ်းရေးစေ့စပ်ရယူပြီး အိုင်ယာလန်ကို အိုင်ရစ်လူမျိုးတွေ အုပ်ချုပ်စေတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး ဖော်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ မိုက်ကယ်ကောလင်းက ဦးဆောင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဒီဗလားရားတို့က လုံးဝအချုပ်

အနှောင်ကင်းတဲ့ သမ္မတနိုင်ငံတော်တစ်ရပ်ကို ထူထောင်ချင်ကြတယ်။

ဒီတော့ ဖရီးစတိတ်တပ်မတော်နဲ့ သမ္မတဂိုဏ်း တပ်မတော်တို့ အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သတင်းထောက် မစ္စတာမင်မိုရီ အိုင်ယာလန်ကို ရောက်ရှိသွားခဲ့တယ်။ သမ္မတဂိုဏ်းသားတွေနဲ့ ဖရီးစတိတ်ဂိုဏ်းသားတွေဟာ အိုင်ယာလန်လွတ်မြောက်ဖို့ အတူလက်တွဲပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုတော့ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ အသေအကျေ တိုက်ခိုက်နေကြပြန်တယ်။ အင်္ဂလိပ်ထောက်ခံမှုရရှိတဲ့ ဖရီးစတိတ်တပ်မတော်က လက်နက်အင်အားကြောင့် နိုင်ငံရဲ့ နေရာအများအပြားကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခဲ့တယ်။

မစ္စတာမင်မိုရီဟာ စစ်တိုက်နေကြတဲ့ နေရာတွေကို အခက်အခဲမျိုးစုံကြားထဲကနေ မရောက်ရောက်အောင် သွားရောက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဖရီးစတိတ်တပ်မတော်ခေါင်းဆောင် မိုက်ကယ်ကောလင်း၊ သမ္မတဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဒီဗလားရားတို့နဲ့ တွေ့ဆုံနိုင်ခဲ့တယ်။ တွေ့ဆုံခဲ့ပုံတွေကိုလည်း ဒေးလီးမေးလ်သတင်းစာမှာ ဖော်ပြနိုင်ခဲ့တယ်။

ဒါ့ပြင် မိုက်ကယ်ကောလင်း သူ့ဇာတိ ဘီနာဘလက်ရွာမှာ လုပ်ကြံခံရတဲ့သတင်း၊ သမ္မတဂိုဏ်း ဒုတိယခေါင်းဆောင် အတ်စတိုင်ချိုင်းလဒါး သုတ်သင်ခံရတဲ့သတင်း၊ သမ္မတဂိုဏ်းသားတွေဖြစ်တဲ့ ရိုရေအိုကွန်နော်၊ လိုင်းယံမဲလိုးစ်၊ ဂျိုးဇက်မက်ကလ်ဗီ၊ ရစ်ချက်ဘားတို့ သုတ်သင်ခံရတဲ့ သတင်းတွေကိုလည်း စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့ကြုံကြားသိခဲ့

ရတယ်။ အနီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ အိုင်ရစ်အရေးတော် အတွက် စွမ်းစွမ်းတမံလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ မဟုတ်ပါလား။

ဆက်လက်ပြီး အိုင်ရစ်အရေးတော်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ အင်္ဂလန်အရေးတော်၊ အမေရိကန်အရေးတော်တွေကိုလည်း ဖော်ပြထားတယ်။

အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျားရဲ့ ဥယျောဇဉ်မှာ ‘သတင်းထောက်မစွတာ မင်မိုရီ၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်တို့ ကို တွေ့ရသောအခါ မိမိအား ပေးအပ်လွှဲအပ်သော တာဝန် ကို ပေါ့ပေါ့ဆဆပြုမူ၍ အစွမ်းကုန်ကြိုးဆောင်ခြင်း၌ မြန်မာပြည်သားတို့ အထူးသဖြင့် လူငယ်လူရွယ်တို့ များစွာ အတုယူအားကျဖွယ်ကောင်းလေသည်”

‘ထိုမှတစ်ပါးလည်း ထိုသတင်းထောက်၏ ရေးသား ထားချက်တို့မှာ စုံထောက်ဝတ္ထု၊ စွန့်စားခြင်းဝတ္ထုတို့ကဲ့သို့ ရေးသားထားလေရကား ဝတ္ထုသွားအနေမျိုးဖြင့်ပင် အလွန် ဖတ်ရှုစရာ ကောင်းလေသည်။

ဤသို့ ဖတ်ရှုချင်စဖွယ် ရေးသား၍ လိုအပ်ယူအပ် သော အချက်အလက်တို့ကို သွတ်သွင်းကာ အထူးသဖြင့် လူငယ်လူရွယ်များ မှတ်ယူအားကျဖွယ် ဖြစ်စေနိုင်သော စာအုပ်စာတမ်းတစ်အုပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ဝမ်းမြောက်ကြရပေကြောင်း”လို့ ဆိုထားပါတယ်။

mgyc.com

mgyc.com

အိုင်ရစ် အရေးတော် မြို့မ-ဆရာဟိန်

အမျိုးသားပညာဝန်ဦးဖိုးကျားက
ဥယျောဇဉ်ရေးသား၍
သူရိယသတင်းစာဆရာဦးသိမ်းမောင်က
တည်းဖြတ်သည်။

မြို့မ-ဆရာဟိန် ရေးသားသောစာအုပ်များ

- ၁။ ခေတ်သစ်နှင့်ဂျာမန်လူငယ်များ။
(မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာပုံနှိပ်တိုက်)
- ၂။ ကျွန်ုပ်နှင့် မိုက်ကယ်ကောလင်း။
(နဂါးနီစာအုပ်တိုက်လီမိတက်)
- ၃။ ကျွန်ုပ်၏စွန့်စားခြင်း။
(နဂါးနီစာအုပ်တိုက်လီမိတက်)
- ၄။ စစ်သူလျှို(ဂျာမန်သူလျှိုကြီး ဟာစတိန်းဟော
အကြောင်း)
(မြန်မာပြည်စာအုပ် ဖြန့်ချိရေးဌာန)

ကျွန်ုပ်အား 'ပညာနို့ချိုကို တိုက်ကျွေးလျက် မျိုးချစ်၊ တိုင်းချစ်
စိတ်ထက်သန်စေရန် မျိုးစေ့ချပေးသော မိခင် မြို့မကျောင်းတော်ကြီးကို
အမြဲအမှတ်တရဖြစ်စေရန် ဤဘာသာပြန်စာအုပ်ကို ရေးသားပါ၏။

မောင်ဟိန်

မာတိကာ

- ဥယျောဇဉ်	က
- နိဒါန်း	င
- အမှာ	ဈ
၁။ ဆင်ဖိန်း၏လက်သီးပုန်း	၁
၂။ အဘိုးကြီး	၁၄
၃။ ကာနယ်ဒန်းလော့ပ်နှင့် ဇနီး	၂၉
၄။ ဖရီးစတိတ်အုပ်ချုပ်ရေး လက်ခံပြီးနောက်	၃၆
၅။ ပြေးလာရသော ဒုက္ခသည်များ	၄၆
၆။ တိုက်ပွဲများကို လိုက်လံရှာဖွေခြင်း	၆၀
၇။ ဝမ်းပန်းတသာ ကြုံဆိုကြခြင်း	၇၂
၈။ ဂျင်ဂျာ၏စွန့်စားပုံ	၇၉
၉။ တန်ခိုးရှိသော ကောလင်း၏လက်မှတ်	၉၂
၁၀။ ကံကောင်းထောက်မပုံ	၁၀၃
၁၁။ မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်သော်လည်း မညှာတာနိုင်	၁၁၆

၁၂။	ခေါင်းဆောင်ကြီး ၄ ဦးကို အဆုံးစီရင်ခြင်း	၁၃၀
၁၃။	မျိုးချစ်အာဇာနည်အမျိုးသမီးများ	၁၃၈
၁၄။	ဒေးလီးမေးလ် သတင်းစာတိုက်ကြီးသို့ သတင်းပေးပို့ရပုံ	၁၅၀
၁၅။	တိုင်းချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မိုက်ကယ်ကောလင်း	၁၅၉

ဥယျောဇဉ်

ရေးသားသူ-အမျိုးသားပညာဝန် ဦးစိုးကျား

ရန်ကုန်မြို့၊ မြို့မယောက်ျားလေးကျောင်းမှ ဆရာ ဦးပိန်ဘာသာပြန်အပ်သော 'အိုင်းရစ်အရေးတော်' စာအုပ် ကို ဖတ်ကြည့်ရသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ ခန့်က အိုင်ယာလန်ပြည်သည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရန် ဆူပူကြီး စားကြရာ၌ အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ပြည် သားချင်းလည်းကောင်း ဂိုဏ်းဂဏကွဲပြား၊ အတွင်းမီးထ၍ လူသူများစွာ သေကျေပျက်စီးဆုံးရှုံး ကြလေသည်။

ထိုသို့ ဆူပူထကြွ၊ မငြိမ်မဝပ်ရှိနေကြစဉ်အခါ အင်္ဂလန်ပြည်၊ လန်ဒန်မြို့၊ ဒေးလီးမေးလ်သတင်းမှ သတင်း ထောက်တစ်ယောက်ကို သတင်းထောက်ရန် စေလွှတ်လိုက် လေသည်။

ဤသတင်းထောက် မစ္စတာမင်မိုရီမှာ အသက်ကိုပင်

မင်းကွက် ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ စွန့်စွန့်စားစား သတင်းမှန်၊ သတင်းစုံရ စေရန် ကြိုးစားဆောင်ရွက်လေသည်။ ဤသို့ မိမိစွန့်စား၍ သတင်းထောက်ရပုံ တွေ့ကြုံရပုံတို့ကို ရေးသားထားလေသည်။ ဤရေးသားချက်တို့ကို ယခုဆရာဟိန်က မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အိုင်ယာလန်ပြည် သည် ဆူပူကြိုးစားဆောင်ရွက်လေသဖြင့် ယခုအခါ အနည်းနှင့်အများ လွတ်လပ်လေပြီဟု ဆိုရသည်။ လူတစ်မျိုးသည် လူတစ်မျိုးလက်မှ လွတ်လပ်အောင် ကြိုးစားရာ၌ သာမညဖြင့် မအောင်မြင်နိုင်၊ အသက်သေသေ အရေစုတ်စုတ် ငုပ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ရလေသည်။ အိုင်ယာလန်ပြည်သူ ပြည်သားတို့ ထိုသို့ဆောင်ရွက်လွတ်မြောက်ကြရာ၌ မုချအား ကျဖွယ်အတုယူဖွယ် ဖြစ်တော့သည်။

အိုင်ယာလန်ပြည်သားနှင့် မြန်မာပြည်သားတို့မှာ စိတ်နေသဘော ထားချင်း၊ ဇာတိမာန်ရှိတတ်ခြင်း စသည်ဖြင့် တူတတ်လေရကား မြန်မာ ပြည်သားတို့ကို 'အရှေ့ဘက် အိုင်ယာလန်ပြည်သား'ဟု ခေါ်တတ် ကြလေသည်။ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးစားကြရာ၌ မည်သည့်လူမျိုးထံမှမဆို နမူနာကောင်းကို ယူကြရမည်ဖြစ်ရာ ယခု အိုင်ယာလန်ပြည်သားတို့ လွတ်လပ်ရေးဆောင်ရွက်ရာ၌ကား တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဆင်တူ၍ 'အရှေ့ဘက် အိုင်ယာလန်ပြည်သား'ဟု အခေါ်ခံရသော မြန်မာပြည်သားတို့က သာ၍ပင် အတုယူအားကျဖွယ်ဖြစ်ပေသည်။

ဤစကားမှန်၏။ ယခုတစ်လော ရုရှား၊ အီတလီ၊ ဂျာမနီစသည် ဖြင့် တိုးတက်ကြီးပွားရေးကို အသီးသီး မိမိတို့ သင့်တော်သည်ထင်သော နည်းများဖြင့် ကြိုးစားလျက်ရှိကြ ရာ မြန်မာပြည်နှင့် တစ်နည်းနည်း ဆင်တူသော အိုင်ယာလန် ပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးအကြောင်းကိုမှ ရွေးထုတ်၍ ဆရာ ဦးဟိန်က မြန်မာနိုင်ငံအတွက် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်လိုက် သည်မှာ အလွန်အဆင်သင့်၍ အလွန်အကွက်ကျ တော်လျော် သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

တစ်ကြောင်းလည်း ထိုအိုင်ယာလန်ပြည်တွင် အဆူပူ ဆုံးသော အချိန်မှာ ဤမြန်မာပြည်တွင်လည်း တိုင်းရေးပြည် ရေး လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆူပူခြင်း၊ အထူးသဖြင့် ၁၂၈၂ ခု (1920)၌ ကျွန်ုပ်တို့ ကောလိပ်သိပ္ပံ စသော ကျောင်းသား များ တစ်ပြည်လုံး၌ သပိတ်မှောက်ကြ၍ ရာဇဝင်တွင်လောက် သော ဆူပူအောင်မြင်ခြင်းတို့ ဖြစ်ရှိရလေသည်။

ဤသို့ အိုင်ယာလန်ပြည်နှင့် မြန်မာပြည်သည် တစ်ဆက်တည်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်တတ်ကြလေသဖြင့် ဤ ဆရာဟိန်၏ အိုင်ယာလန်ပြည် လွတ်လပ်ရေး ဘာသာပြန် စာအုပ်သည် မြန်မာပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် နိမိတ် ကောင်းကြီးတစ်ချက်ပင်လောဟု တွေးတောရန်ရှိလေသည်။

သတင်းထောက် မစ္စတာမင်မိုရီ၏ ပြုမူဆောင်ရွက် ချက်တို့ကို တွေ့ရသောအခါ မိမိအား ပေးအပ်လွှဲအပ်သော တာဝန်ကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ မပြုမူ၍ အစွမ်းကုန် ကြိုးဆောင် ခြင်း၌ မြန်မာပြည်သားတို့၊ အထူးသဖြင့် လူငယ်လူရွယ်တို့ အတုယူအားကျဖွယ် ကောင်းလေသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ထိုသတင်းထောက်၏ ရေးသားထားချက် တို့မှာ စုံထောက်ဝတ္ထု၊ စွန့်စားခြင်းဝတ္ထုတို့ကဲ့သို့ ရေးသားထားလေ ရကား ဝတ္ထုသွားအနေမျိုးဖြင့်ပင် အလွန်ဖတ်ရှုစရာ ကောင်းလေသည်။

ဤသို့ ဖတ်ရှုချင်ဖွယ်ရေးသား၍ လိုအပ်ယူအပ်သော အချက် အလက်တို့ကို သွင်းသွားကာ အထူးသဖြင့် လူငယ်လူရွယ်များ မှတ်ယူ အားကျဖွယ် စာအုပ်စာတမ်းတစ်အုပ် ပေါ်ပေါက်လာပေသည်ဟု ကျွန်ုပ် တို့ ဝမ်းမြောက်ကြရပေကြောင်း။

ဖိုးကျား

ဆုတ်၊ ၄-၆-၁၂၉၉။

နိဒါန်း

ရဲဝံ့စွာ စွန့်စားသွားလာ ကြံစည်လုပ်ကိုင်ခြင်း အကြောင်းအရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့ကို လောကီဘုံသားတို့သည် နှစ်နှစ်သက်သက် ဖတ်ရှုချီးကျူးကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ကမ္ဘာသစ်ကို ရှာဖွေသော ကိုလံဘတ်၏ အကြောင်း ကိုလည်းကောင်း၊ အာဖရိကတိုက် လူသားစား လူရိုင်းတို့၏ ဒေသ တောကြီးတောင်ကြီးထဲသို့ လှည့်လည်သွားလာသော စတန်လီ၏အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မာကိုပိုလို၏ ခရီး သွားခြင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ ပရော်ဖက်ဆာ ပစ်ကတ်၏ လေကင်းရာ အထက်ဘဝင်သို့ မီးပုံးပျံဖြင့် ကက် ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကြီးကို ရပ်နား ခြင်းမရှိဘဲ တစ်ဟုန်တည်း ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းသော ကာနယ် လင်းဘတ်၏ စွန့်စားခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ တောင်ဝင်ရိုး စွန်း - မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း အစရှိသော နေရာဒေသတို့ကို သွားရောက်ကြခြင်းများကိုလည်းကောင်း အစရှိသည့် များလှ

စွာသော စွန့်စားမှုတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့သည် မမေ့မပျောက်နိုင်ဘဲ စိတ်ထဲတွင် အစဉ်စွဲလျက် ရှိကြရပေသည်။

ထိုသို့ စွန့်စားခြင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိများကို (၀၁) စွန့်စားခြင်း ကိစ္စ မှန်သမျှကို ဖတ်ရှုကြရခြင်းအားဖြင့်လည်း အယုတ် သဖြင့် နုနယ်ညှိုးနွမ်း နေသော စိတ်ဓာတ်တို့ကို ရွှင်လန်း သန်မာစေသောကြောင့် စိတ်အားငယ် လျက်ရှိကြသော လူမျိုးတို့သည် ထိုဆိုခဲ့သည့်အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို အထူး တလည် ဖတ်ရှုသင့်ကြပေရာ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ သုတ်သင်အပ် သော ‘အိုင်ရစ်အရေးတော်’ အမည်ရှိသော စာအုပ်ကို မူကား ကျွန်လူမျိုးဘဝ၌ အကြောင်းအခွင့်မသင့်သေး၍ တည်နေကြရသော ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးအတွက် လေးလေး စားစားပင် ဖတ်ရှုရန် သင့်လျော်လှပေသည်ဟု ထင်မြင်မိပေ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စီရင်ရေးသားထုတ်ဝေအပ်သော ‘သတင်း စာဆရာ’ စာအုပ်တွင် သတင်းထောက်၏ အရည်အချင်းများ ကို ဖော်ပြခဲ့ရာ၌ သတင်းထောက်လုပ်သူသည် သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံရမည်ဟူသောအချက် တစ်ချက်ကို လေးနက်စွာ ဖော်ပြ ခဲ့ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့် သတင်းထောက်သည် သူရ သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံရမည်ဟူသော အချက်ကိုကား ဆရာဟိန်၏ ‘အိုင်ရစ်အရေးတော်’ စာအုပ်ကို ဖတ်ရက ဘွင်းဘွင်းရှင်း ရှင်းကြီးပင် သိမြင်ကြလိမ့်မည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့က အကျယ် မဆိုလိုတော့ပြီ။

ဤစာအုပ်သည်ကား အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှ လွတ် မြောက်လိုသောဆန္ဒ ပြင်းထန်လှစွာ ပေါ်ပေါက်နေသော

အိုင်ယာလန်ကျွန်းသား မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လက်နက်စွဲ
 ကိုင်လျက် ခုခံတိုက်ခိုက်ကြစဉ်အခါက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး
 သတင်းထောက်တစ်ဦး၏ တွေ့ကြုံရပုံများကို ဝတ္ထုစာ
 အလား ဖတ်ချင့်စဖွယ်၊ ရေးသားထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။
 ဝတ္ထုဖတ်ရ သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ နိုင်ငံရေးရွက်ဆောင်
 သူတို့ သိဖွယ်မှတ်ဖွယ် စဉ်းစားဖွယ်အချက်တို့ကား ပြည့်နှက်
 စွာပါရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာတိုင်းဖွား လူငယ်များ
 ဖတ်ရှုရန် သင့်လျော်သော စာအုပ်များစာရင်းတွင် တစ်ခု
 အပါအဝင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာ
 လူမျိုးအား အရှေ့တိုင်း အိုင်ရစ်လူမျိုးဟု အိုင်ယာလန် ပြည်
 သားတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်ရေးသား ပြောဆိုကြသည်နှင့်အညီ
 အနောက်တိုင်း အိုင်ရစ်တို့၏ လွတ်လပ်ရေးကြံစည်ပုံကို
 မလွတ်လပ်သေးသော အရှေ့တိုင်းအိုင်ရစ်တို့သည် အထူး
 တလည် ဖတ်ရှုစဉ်းစားရန် မထိုက်ပါသလော။

သိမ်းမောင်
 သူရိယမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ
 ၂၀-၁၂-၃၈။

mgyc.com

mgyc.com

အမှာ

ကျွန်ုပ်သည် ၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် လောကဓံစာ ပုံနှိပ်တိုက်မှ 'အထူးသတင်းထောက်' အမည်ဖြင့် အိုင်ရစ်အရေးတော်ပုံ အကြောင်းကို ပထမပိုင်းမျှသာလျှင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့လေသည်။ ဒုတိယပိုင်းကို အကြောင်း မညီညွတ်သဖြင့် ဆက်လက်ထုတ်ဝေခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရာ မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့က လူကိုယ်တိုင်တစ်မျိုး၊ စာအားဖြင့် တစ်တန် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ထုတ်ဝေရန် တောင်းပန်ကြသဖြင့် ပုံမနှိပ်ရသေးသော ဒုတိယပိုင်းကို 'အိုင်ရစ်အရေးတော်' အမည်ဖြင့် နဂါးနီ စာအုပ်အသင်းမှ အသိအမှတ်ပြုချက်အရ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခြင်း ပြုရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ထုတ်ဝေပြီးခဲ့သော 'အထူးသတင်းထောက်' သို့မဟုတ် 'သွေးချောင်းစီးသောနေ့' အမည်ရှိသော စာအုပ်မှာ လည်း ယခုအခါ ကုန်နေပြီဖြစ်ရကား ဝယ်ယူ၍မရနိုင်တော့ပါ။ ထိုအထူးသတင်းထောက် စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီးသူတို့

လည်း ရှိပေမည်။ မဖတ်ရှုရသေးသူတို့လည်း မြောက်မြားစွာ ရှိဦးမည်ဖြစ်ရာ မဖတ်ရှုရသေးသူများအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန် ပထမပိုင်းတွင် အခန်း(၉)ခန်း ရှိသည့် အနက် အရေးမကြီးသော အချို့အခန်းများနှင့် စာပိုဒ်များကို ဖြုတ်ဖယ်ကာ အစီအစဉ်မပျက်စေဘဲ အခန်း(၆)ခန်းဖြစ်အောင် ပြုပြင်ဖန်တီးလိုက် ရပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ‘အထူးသတင်းထောက်’ကို ဖတ်ရှုပြီး သူတို့သည် ဤ ‘အိုင်ရစ်အရေးတော်’စာအုပ်၌ ပါဝင်သော အခန်း(၇)မှစ၍ ဖတ်ရှုတော် မူစေလိုပါကြောင်း။

ထိုမှတစ်ပါး အိုင်ယာလန်ပြည် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲများနှင့် ပတ်သက်၍ နဂါးနီစာအုပ်အသင်းမှ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ်စာအုပ် နံပါတ် ၁၇ ‘ကျွန်ုပ်နှင့် မိုက်ကယ်ကောလင်း’နှင့် မေလထုတ်စာအုပ် နံပါတ် ၁၈ ‘ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခြင်း’ စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုပြီး သူအသင်းသားများသည် ဤ ‘အိုင်ရစ်အရေးတော်’ကို ဖတ်ရှုပါက အထူးသဘောပေါက်မည် ဖြစ်ပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဆိုပါစာအုပ် ၂ အုပ်တွင် ပါဝင်သော အကြောင်းအရာများမှာ အိုင်ရစ်လူမျိုးတို့သည် လွတ်လပ်ရေးကို မည်သို့မည်ပုံ အသက်သွေးခဲနှင့်လဲကာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းများ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ လွတ်လပ်ရေးကို အသက် စွန့်ကာ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရတို့သည် ၁၉၂၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့တွင် မျိုးချစ်သံမဏိခေါင်းဆောင် မိုက်ကယ်ကောလင်းတို့နှင့် စေ့စပ်ပြေငြိမ်းရေးစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုရပြီးသော် ဖရီးစတိတ်ခေါ် လွတ်လပ်သော

ပြည်အဖြစ် အုပ်ချုပ်ရေးသစ်ကို ပေးအပ်ခဲ့ရပေသည်။

ထိုအခါတွင် ဖရီးစတိတ် အုပ်ချုပ်ရေးသစ်ကို လက်ခံ ဆောင်ရွက်နေသော မိုက်ကယ်ကောလင်းတို့နှင့် သမ္မတ အုပ်ချုပ်ရေးပေးမှ ကျေနပ်မည်ဆိုသော သမ္မတဂိုဏ်းခေါင်း ဆောင်၊ ဒီဗလားရားတို့ သဘောချင်း ကွဲလွဲကြပြီးသော် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် 'အိမ်ကြက်ချင်းခွပ်ရန်' စောင်၍ နေကြ သည်အထိ အဆိုပါစာအုပ်များတွင် ပါရှိလေသည်။

ဤ 'အိုင်ရစ်အရေးတော်' စာအုပ်တွင် အခန်း ၁ မှ ၃ အထိသာ အိုင်ရစ်မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဗြိတိသျှအစိုးရ အမှုထမ်းများအချင်း ဖြစ်ပွားကြပုံကို ဖော်ပြထားလေသည်။ အခန်း ၄ မှအစပြု၍ စာအုပ်အဆုံးအထိ ဖော်ပြထားသော အကြောင်းများမှာ ဖရီးစတိတ်အုပ်ချုပ်ရေးသစ်ကို ရရှိပြီး နောက် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်း သဘောကွဲလွဲကြပြီးသော် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် သွေးချောင်းစီးအောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ သဖြင့် တစ်တိုင်းပြည်လုံး ကြိမ်မီးအုံးသို့ ညှိုးချိုးဆူဝေ စိစိ ညက်ညက် ကြေခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်သတင်း ထောက် မင်မိုရီက မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ရေးသားထား ချက်များ ဖြစ်လေသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရပြီးနောက် ကျွန်အဖြစ်နှင့် နေရ သေးသော မြန်မာလူမျိုးတို့သည် နိုင်ငံရေးတရား သံဝေဂရ ယူကြပြီးလျှင် မိမိတို့ အမျိုးသားအချင်းချင်း စည်းလုံး ညီညွတ်ကာ သဘောမကွဲလွဲဘဲ နေကြမှသာလျှင်အလိုရှိ အပ်သော လွတ်လပ်ရေးအောင်ပန်းကို ဆွတ်လှမ်းပန်ဆင် နိုင်မည်ကို သတိပြုကြရန်နှင့် ဇာတ်တူသားချင်း စားသဖြင့်

ဟင်္သာကိုးသောင်းပျက်သော ထုံးကဲ့သို့ အိုင်ရစ်လူမျိုးတို့၏
အမှားကို ဆင်ခြင်သတိရှိကြစေရန် ရည်ရွယ်လျက် ဤ
'အိုင်ရစ်အရေးတော်' စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေလိုက်ရပါ
သတည်း။

မြို့မ-ဆရာဟိန်

၁၉၄၀ ပြည့်၊ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့။

အန်း | ၁ | ဆင်ဖိန်း၏လက်သီးပုန်း

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံနှင့်တူသော ပြည်သည်လည်းကောင်း၊ အိုင်ရစ်လူမျိုးနှင့်တူသော လူမျိုးသည်လည်းကောင်း ရှိသေးသလောဟု မေးခွန်းထုတ်ချေသော်မရှိဟု ဖြေဆိုရပေမည်။ “အိုင်ရစ်လူမျိုးတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် အလွန်ဖော်ရွေ၍ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသော်လည်း အိုင်ရစ်လူမျိုးတစ်မျိုးလုံးကား အထူးကြောက်မက်စိုးရွံ့ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်” ဟူ၍ ပြောစဉ်ရှိသည်ကို သတိရမိတော့၏။

အိုင်ရစ်လူမျိုးများသည် မိမိတို့၏နိုင်ငံ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆူပူထကြွသောင်းကျန်းကြသဖြင့် ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့၏ သွေးမှာ ဆီပူအိုးတမျှ ဆူပွက်လျက်ရှိစဉ် အချိန်အခါ၌ပင်လျှင် အိုင်ယာလန်ပြည်သို့ ရောက်ရှိနေကြသော နိုင်ငံခြားသားတို့မှာ အိုင်ရစ်လူမျိုးတစ်ဦး တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်၍ မလိုမုန်းထားခြင်းမဖြစ်နိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အိုင်ရစ်လူမျိုးတစ်ဦးသည် ယနေ့ပင် မိတ်ဆွေအားကျေနပ်လောက်အောင် ဝတ္တရားကျေပွန်စွာ ကျေးဇူးပြုလင့်ကစား နက်ဖြန်တွင်

မိမိတိုင်းပြည်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မိတ်ဆွေ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ရန်ရှာရန် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သောကြောင့်ဟူလို။

စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဗိုလ်မှူး ဗိုလ်ချုပ်များအားလည်းကောင်း၊ အခြား အစိုးရအမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများအားလည်းကောင်း၊ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခြင်း၊ ပုလိပ်အမှုထမ်းများနှင့် စစ်သားများအား ချောင်းမြောင်း သတ်ဖြတ်ခြင်း စသည်တို့ကို အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားများကမူ လူသတ်မှုဟူ၍ ယူဆကြသော်လည်း အိုင်ရစ်လူမျိုးများကမူ ‘စစ်မှုရေးရာ’ မျှသာဟူ ယူဆထားကြကုန်၏။

အိုင်ယာလန်၏ ရာဇဝင်ကို ညှိုးငယ်စေသောနေ့သည်ကား ‘သွေးချောင်းစီးသော တနင်္ဂနွေနေ့’ ပင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ရာဇဝင်စာအုပ်များတွင် မှတ်တမ်းတင်ကြမည်ဖြစ်သော်လည်း အိုင်ရစ်လူမျိုးရာဇဝင်ဆရာများကမူ ‘မျိုးချစ်တစ်စုက ဆောင်ရွက်ပြုမူကြသော ဝမ်းနည်းဖွယ် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု’ဟူ၍ ရေးသားကြလိမ့်မည်။ ဤသို့ သူတစ်မျိုး ငါတစ်ဖုံ ရေးသားကြမည်မှာ သဘောအယူအဆ ကွဲလွဲမှုမျှသာလျှင် ဖြစ်ပေရကား အပြစ်မဆိုသာချေ။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၁ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီ အချိန်တွင် ဗြိတိသျှအရာရှိ ၁၄ ဦးတို့ကို ‘ဒပ်ဗလင်’ မြို့ပေါ်ရှိ ၎င်းတို့၏ နေအိမ်အသီးသီးတွင် အိပ်ပျော်နေကြခိုက် သတ်ဖြတ်သုတ်သင်လိုက်ပြီးနောက် ၅ ဦးသော အရာရှိကြီးများအား ကြီးစွာသော ဒဏ်ရာအနာတရ ရရှိစေလေသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ပျက်မှုသည်ကား ရက်ရက်စက်စက် ပိတ်လှောင်သတ်ဖြတ်ကြခြင်းဖြစ်၍ ထွက်ပြေးခွင့်ပင် မရရှာကြပေ။

ဤသို့ သတ်ဖြတ်မှုများကို ကျူးလွန်သူများတွင် ‘ဆင်ဖိန်း အသင်းသား’ ၂၀၀ မျှ ပါဝင်လေသည်။ ထိုသူတို့သည် ၁၁ ယောက်တစ်တွဲ၊ ၁၂ ယောက်တစ်တွဲ စသည်ဖြင့် လူစုခွဲကြပြီးလျှင် ဒပ်ဗလင်မြို့ပေါ်ရှိ

ရပ်ကွက်အသီးသီးတွင် တစ်ချိန်တစ်ခါတည်း တစ်ပြိုင်နက် တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ခြင်း ပြုကြလေသည်။

ဤသတ်ဖြတ်မှုများဖြစ်ပေါ်နေသော အချိန်အခါတွင် ဒပ်ဗလင် မြို့တော်ကြီးမှာ အစိုးရစစ်သားများဖြင့် ပြည့်လျက်နေ၏။ ဗြိတိသျှ စစ်သားများနှင့် အမြောက်တပ်သားတို့ကို နေရာတကာတွင် တွေ့မြင် နိုင်ပေ၏။ သို့သော် ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများက ခေါင်းတုံးပေါ်ထိပ် ကွက်ကာ လက်ချက်ဦးသောကြောင့် အရေးသာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဖြစ်ပွားပုံကား အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်း။

နိုဝင်ဘာလ ၂၁ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေတွင် ဒပ်ဗလင်မြို့ 'ကရုတ်ပတ်'ကစားကွင်း၌ ဒပ်ဗလင်မြို့ ကစားသင်းနှင့် 'တစ်ပါရေဂျီမြို့ ကစားသင်းနှစ်သင်းတို့ ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြရန် ချိန်းဆိုထားလေသည်။ ဤကစားပွဲမှာ ရိုးရိုးကစားပွဲမျှဖြစ်ရာ အစိုးရအမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများ သည် တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရွံ့ဖွယ်မရှိရကား တားမြစ်ပိတ်ပင်ရန်လည်း အကြောင်းမရှိပေ။ ထိုအခါ ကစားပွဲတွင် ပါဝင်သောသူများသည် လည်း ကောင်း၊ ပွဲကြည့်လာကြသူများသည်လည်းကောင်း ဒပ်ဗလင်မြို့ကြီး အတွင်းသို့ ကန်ပေါင်ကန်ရိုး ကျိုးပေါက်ကာ စီးဝင်လာသော ရေကဲ့သို့ အမြောက်အမြား ဝင်ရောက်လာကြကုန်၏။ ဤသို့ မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြသောလူများအနက် များစွာသောသူတို့မှာ ကစားပွဲကို ကြည့်ရှုရန် လာကြသူများမဟုတ်ဘဲ မိမိတို့ ခေါင်းဆောင်များ၏ အမိန့် ကိုနာခံလျက် ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့၏ လက်ရုံးအားကိုး အုပ်ချုပ်မှုကို တွန်း လှန်ဖြိုဖျက်ရန် ဝင်ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ မိမိတို့ သတ်ဖြတ်သတ် သင်ရန် ရည်စူးထားသောသူများမှာ စစ်မှုထမ်းအရာရှိကြီးများသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤစစ်မှုထမ်းအရာရှိကြီးများသည် လုံခြုံလှသော ဒပ်ဗလင်

ရဲတိုက်ကြီး၌လည်းကောင်း၊ စစ်တန်းလျားများ၌လည်းကောင်း နေထိုင်ကြရာမှ တစ်လတွင် နောက်ဆုံး တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည့်အတွက် အသီးသီးနားခွင့်ယူကြပြီးလျှင် ဒပ်ဗလင်မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြခိုက်ပင်ဖြစ်၏။ ဆင်ဖိန်းအသင်းကြီး၏ စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်များသည် စစ်မှုထမ်းအရာရှိများ၏ အသွားအလာနှင့် နေထိုင်ကြရာ ဌာနအသီးသီးကို စုံစမ်းသိရှိထားကြသော်လည်း အချို့သော စစ်ဗိုလ်မှူးများ၏ အမည်များကိုမူကား သေချာစွာ မသိကြလေကုန်။

တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉ နာရီတိတိအချိန်တွင် ၁၀ ယောက် တစ်တွဲ ၁၂ ယောက်တစ်တွဲ ပါဝင်သော လူငယ်စုအသီးသီးတို့သည် အိမ် ၇ အိမ်၏ တံခါးများကို ဖွင့်စေပြီးသော် မိမိတို့၏ဝတ္တရားကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ကြကုန်၏။ ဟိုတယ်စားပွဲရုံကြီးတစ်ခုကိုလည်း ရုတ်တရက် ချင်းနင်းဝင်ရောက်ကာ အနိုင်အထက်ပြုမှုကြကုန်၏။

ဤသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြသော လူတစ်စုတို့၏ ပြုမူပုံများမှာ နေရာတိုင်းတွင်ပင် ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်သဖြင့် အိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပုံကိုသာ ကျမ်းမလေးစေခြင်းငှာ ဖော်ပြပါအံ့။

အိမ်နံပါတ် ၉၂၊ လိုဝါးဘက်ဂေါ့လမ်းတွင် မိမိ၏ ဇနီးသည်နှင့်အတူတကွ နေထိုင်သူကား 'ရွှင်ရယ်ဝက်စ်ဆာရီစစ်တပ်'တွင် စတုတ္ထတပ်ခွဲဗိုလ်မှူး 'ကပ္ပတိန် ဒဗလယူ အက်ဖ်နယူးဘာရီ'ဖြစ်လေသည်။ ထိုဗိုလ်မှူး၏အိမ်သို့ လူ ၁၂ ယောက်တို့သည် အတင်းဝင်ရောက်၍ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးအား ဗိုလ်မှူး၏အိပ်ခန်းကို အတင်းအကျပ် လိုက်လံပြသစေ၏။ ထိုသူတို့သည် အိပ်ခန်းတံခါးကို ခေါက်သောအခါ ဗိုလ်မှူးနယူးဘာရီ၏ဇနီးသည် တံခါးကိုဖွင့်၍ ကြည့်သည်တွင် လူများကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကို အတင်းပြန်၍ပိတ်ပြီးသော် သော့ခတ်၍ထား၏။ ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများသည် တံခါးကိုချိုးဖျက်၍ ဝင်ကြ

သဖြင့် ဗိုလ်မှူးနှင့်ဇနီးသည်တို့မှာ အတွင်းအခန်းငယ်တစ်ခုသို့ ဝင်ရောက် ထွက်ပြေးပြီးနောက် တံခါးကိုမှ သေချာစွာမပိတ်ရသေးမီ ဆင်ဖိန်း အသင်းသားများသည် ဝင်ရောက်လာကြကုန်၏။

ဗိုလ်မှူးနယူးဘာရီ၏ဇနီးသည် ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများ မဝင် ရောက်နိုင်စေရန် တံခါးကို လက်ဖြင့် အားရှိသမျှတွန်း၍ ပိတ်ထား၏။ ထိုအခိုက် ဗိုလ်မှူးနယူးဘာရီသည် အခြားတံခါးတစ်ခုကို အဆော တလျင်ဖွင့်နေစဉ် ဆင်ဖိန်းအသင်းသားတစ်ယောက်သည် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်၏။ ဗိုလ်မှူးနယူးဘာရီအား သေနတ်ကျည်ဆန်ထိမှန်၍ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုသို့ ယိုင်တိယိုင်တိုင် သွားနေစဉ်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ သည် မိမိ၏ကိုယ်ဖြင့် လင်ယောက်ျားအား ကာကွယ်၍ထား၏။ ထို အခါတွင် ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများသည် ဝင်ရောက်လာကြပြီးသော် ဗိုလ်မှူး၏ဇနီးကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ဝတွင် ကိုယ်တစ်ဝက်ကျော်နေပြီးဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးနယူးဘာရီကို အဆုံးစီရင် လိုက်ကြကုန်၏။ ဗိုလ်မှူးနယူးဘာရီသည် အထူးကြိုးစား၍ ရန်သူများ အား ခုခံတိုက်ခိုက်သဖြင့် ကျော်နင်းဝင်ရောက်လာသူများမှာ မလွယ်ကူ လှပေ။ ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများအနက်မှ တစ်ဦးသောသူမှာ သေနတ် ကျည်ဆန် ထိမှန်သွားသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ အသေဖမ်းဆီးရမိလေသည်။

ထိုကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသာ တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် ဒပ်ဗလင်မြို့တော်၌ အထက်ပါ ဖော်ပြအပ်ခဲ့ပြီးသော လူသတ်မှုမျိုးနှင့် အလားတူ များစွာသော လူသတ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် ထိုနေ့ ညနေ ပိုင်းတွင် 'ကရုတ်ပတ်'ကစားကွင်း၌ ဒပ်ဗလင်အသင်းနှင့် တစ်ပါရေးရီ အသင်းတို့ ယှဉ်ပြိုင်ကစားနေကြစဉ် စစ်ပုလိပ်တပ်သားများ 'ရွှင်ရယ် အိုင်ရစ်ပုလိပ်' တပ်သားများနှင့် 'ဒပ်ဗလင်မြို့တော်' ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်တို့ စုပေါင်းပြီးလျှင် နံနက်ပိုင်းကဖြစ်ပွားသော သတ်ဖြတ်မှုများတွင် ပါဝင်

သည့် တရားခံတို့အား မိလိုမိငြား ကစားပြိုင်ပွဲသို့ သွားရောက်ရှာဖွေ ကြရာ ပုလိပ်သားများနှင့် ပွဲကြည့်သူပရိသတ်များ အချင်းများကာ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြသည်တွင် ပုလိပ်တို့၏ လက်ချက်ဖြင့် လူပေါင်း ၁၀ ယောက် သေဆုံးလျက် များစွာသောသူတို့မှာ ဒဏ်ရာရရှိလေသည်။ (ဤကိစ္စကို အိုင်ရစ်လူမျိုးများကမူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့က ကလဲ့စားချေ ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြ၏။)

ဤသို့သောအဖြစ်အပျက်များ ပေါ်ပေါက်လာကြသောအခါ ကျမှ ဗြိတိသျှအစိုးရတို့သည် ဆင်ဖိန်းအသင်းကြီးနှင့် အိုင်ရစ်သမ္မတ ဝိုဏ်းစစ် တပ်များတွင် သေချာကျနစွာ သင်ကြားထားသာ အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသည့် မျိုးချစ်များရှိနေကြောင်း၊ ထိုမျိုးချစ်များသည် စည်းကမ်း စနစ်ကျနစွာ ဖန်တီးစီရင်ပြင်ဆင်တတ်ကြောင်း၊ မည်ကဲ့သို့သော အခက် အခဲမျိုးနှင့်မဆို တွေ့ကြုံကြရလင့်ကစား မိမိတို့၏ဝတ္တရားကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ကြကြောင်း စသည်တို့ကို ရိပ်မိ သိရှိလာကြလေသ တည်း။

ထောင်တွင်းမှထုတ်ယူခြင်းများ

တနင်္ဂနွေနေ့တိုက်ခိုက်ပွဲတစ်ပွဲတွင် ဆင်ဖိန်းအသင်းသား ‘ဖရင့် တီးလင်း’အား ဖမ်းဆီးရမိသဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဥပဒေအရ တည် ထောင်ထားသော စစ်ရုံးတွင် အမှုကို စစ်ဆေးပြီးသော် သေဒဏ်ပေးရန် စီရင်ချက်ချမှတ်လိုက်၏။ သို့သော်လည်း ဖရင့်တီးလင်းမှာ အသက် မသေဘဲ ဒပ်ဗလင်မြို့တော်တွင် ယနေ့တိုင် အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲ လျက်ရှိတော့၏။ အကြောင်းမူကား ‘ကီးလ်မိန်းဟမ်းထောင်ကြီး’ မှ သေဒဏ်စီရင်မည့်နေ့မတိုင်မီ ညဉ့်အချိန်တွင် ထူးထူးခြားခြား လွတ်

မြောက်သွားသောကြောင့်တည်း။

ဤသို့ လွတ်မြောက်မှုအတွက် ဖရင့်တီးလင်းကိုယ်တိုင် ကြီးကြီးစားစား ဆောင်ရွက်ခြင်းမရှိပေ။ ဖရင့်တီးလင်း လွတ်မြောက်ရန်အတွက် ဆောင်ရွက်ကြသူများမှာ အထူးဖွဲ့စည်းထားသော ဆင်ဖိန်း အသင်းခွဲတစ်ခုက လုံးဝစီမံဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို နောင်သောအခါမှ သိရှိရပေတော့၏။ ထိုအထူးဖွဲ့စည်းထားသော ဆင်ဖိန်းအသင်းခွဲကို စည်းကမ်းကျနစွာ ကြီးကိုင်နေသူကား မိုက်ကယ်ကောလင်းစ် အမည်ရှိသော မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထောင်တွင်းမှ အကူအညီကို မည်သို့မည်ပုံ ဆင်ဖိန်းအသင်းကြီးက ရရှိပုံကို သေချာစွာ မသိရှိနိုင်သော်လည်း ထိုသို့သော အတွင်းရေးအကူအညီကို ရရှိရန်အတွက် ငွေအမြောက်အမြား အကုန်အကျခံ၍ တံစိုးလက်ဆောင်ထိုး၍ ဆောင်ရွက်ကြရသည်ဟု သိရှိရပေသည်။ ထောင်တွင်းရှိ သစ္စာဖောက်သူအရာရှိတစ်ယောက်သည် ထောင်ကြီး၏ အုတ်တံတိုင်းနံရံတွင်ရှိသော မလွယ်ပေါက်တံခါး၏ သော့ပုံကို ယူပြီးလျှင် ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများထံသို့ ပို့လိုက်၏။ အဆိုပါ မလွယ်ပေါက်တံခါးမှာ 'ဘုရင်ခံတံခါး'ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်သော တံခါးဖြစ်၍ ဖရင့်တီးလင်းအား အဆိုပါ 'ဘုရင်ခံတံခါး'မှထုတ်ယူရန် ဖြစ်ပေသည်။

အဆိုပါ တံခါး၏ သော့ပုံမှာ ပုံတူသောတစ်ခုလုပ်ပြီးလျှင် သော့ပုံပေးသောသူကိုပင် ပြန်၍ ပေးအပ်လိုက်ရန် ဖြစ်၏။ ထိုသူမှာ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ထောင်ကြီးကို စောင့်ကြပ်ရန် တာဝန်ကျ သူတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့ ညဦးတွင် အဆိုပါထောင်စောင့် အမှုထမ်းနှင့် ဆင်ဖိန်းအသင်းသားတစ်ဦး တွေ့ဆုံ၍ ပုံတူတံခါးသော့ကို လွှဲအပ်ပေးကမ်းလိုက်လေသည်။

ထို ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့တွင်ပင် အခြား ဆင်ဖိန်းအသင်း

သားများသည် မိန်းကလေးများနှင့် စကားပြောနေသော ကီးလ်မိန်းဟမ်း ထောင်စောင့်ပုလိပ် ၄ ဦးအား ဝိုင်းဝန်း ဖမ်းဆီးသွားလေသည်။ မိန်းကလေးများကိုမူ သူတို့၏ မိဘများထံ မကြာမီ အိမ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလိမ့်မည့်အကြောင်းကို အကြောင်းကြားထားစေ၏။ ထောင်စောင့် စစ်သား ၄ ဦးတို့ ဝတ်ဆင်ထားသော 'ယူနီဖောင်း' အဝတ်အစားများကို အတင်းအကျပ် ချွတ်ယူလိုက်ပြီးသော် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့ည၌တွင် ဆင်ဖိန်းအသင်းသား ၄ ဦးသည် ဗြိတိသျှစစ်သားတို့ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ကီးလ်မိန်းဟမ်းထောင် 'ဘုရင်ခံတံခါး'ဆီသို့ မော်တော်ကား တစ်စီးဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ တံခါးဝသို့ ရောက်ကြသော အခါ အဆိုပါ စစ်သား ၄ ဦးတို့သည် ကြာရှည်စွာ စောင့်နေကြသော်လည်း ဖြတ်သန်းသွားသောသူများသည်လည်းကောင်း၊ ထောင်အမှုထမ်းများသည်လည်းကောင်း ထိုသူတို့အား အထင်မှားခြင်း မရှိကြပေ။ ထောင်ကြီးကိုစောင့်ကြပ်ရန် အလှည့်ကျသော ဗြိတိသျှစစ်သားများသည် အဆိုပါ 'ဘုရင်ခံတံခါး'ရှေ့တွင် မော်တော်ကားဖြင့် လာရောက်၍ ဤကဲ့သို့စောင့်ဆိုင်းကာ နေလေ့ရှိကြသည်မှာ ရိုးနေပြီဖြစ်၍ ထူးဆန်းခြင်း မဖြစ်တော့ပေ။

ထို 'ဘုရင်ခံတံခါး'ပွင့်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထောင်တွင်းမှ စစ်သားယူနီဖောင်းဝတ်ဆင်ထားသော အခြား စစ်သားတစ်ဦး ထွက်လာ၏။ အဆိုပါ ထောင်တွင်းမှထွက်လာသော စစ်သားသည် အသင့်စောင့်နေသော မော်တော်ကားပေါ်သို့ တက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မော်တော်ကားမှာ စက်ကုန်မောင်း၍ ပြေးလေတော့သတည်း။ အဆိုပါ မော်တော်ကားကို အတန်ကြာသောအခါ ဒပ်ဗလင်မြို့တော်တစ်နေရာတွင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည်ကို ဖမ်းဆီးရမိလေသည်။

ထောင်တွင်းမှထွက်လာသော စစ်သားသည်ကား အခြားသူ

မဟုတ်၊ ဖရင့်တီးလင်းဖြစ်ပေကြောင်း။ ဖရင့်တီးလင်း လွတ်မြောက်လာပုံ
မှာ ထောင်တွင်းရှိ ကြံရာပါအမှုထမ်းသည် ဖရင့်တီးလင်းအား ချုပ်နှောင်
ထားရာ အခန်းကိုဖွင့်၍ ထွက်စေပြီးလျှင် စစ်ဝတ်စစ်စားများကို ဝတ်ဆင်
စေ၍ ထောင်ကြီး၏ အောက်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်အောင်လိုက်၍ ပို့လိုက်
ပြီးလျှင် 'ဘုရင်ခံတံခါး'၏ သော့တူကို ပေးလိုက်ပြီးသော် တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး နှုတ်ဆက်ကာ ခွဲခွာသွားကြ၏။

တင်းကျပ်စွာသော လည်ပင်းကြိုးစွပ်ခြင်းခံရသော ဖရင့်တီးလင်း
မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသောအကြောင်းများကြောင့် မည်မျှတုန်လှုပ် ချောက်ချား
မည်ကို တွေးတောဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပေသည်။ အကျဉ်းထောင်ခန်းများ၏
နယ်နိမိတ်ကိုကျော်လွန်၍ 'ဘုရင်ခံတံခါး'သို့ ရောက်မှသာလျှင် ဖရင့်
တီးလင်းမှာ လွတ်မြောက်ကာ အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲပေတော့မည်
ဖြစ်ရာ လူသူများ အနည်းငယ်မျှ မရိပ်မိစေရန် ဖရင့်တီးလင်းသည်
ဣန္ဒြေမပျက် ပြုမူသွားလာခြင်းကို တွေ့ကြုံရသည်မှာ ချီးကျူးဖွယ်ပင်
ဖြစ်၏။

တီးလင်းသည် မိမိအား ပေးအပ်လိုက်သော တံခါးသော့တူကို
တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် အကျဉ်းထောင်ခန်းများ၏ နယ်နိမိတ်ကို
ဣန္ဒြေမပျက် ဖြတ်သန်းလာရာတွင် မည်သူမျှမရိပ်မိကြချေ။ ထိုသော့တူ
သည် သော့အိမ်ကိုခတ်၍ရမည်၊ မရမည်ကိုမူ မည်သူမျှ မသိနိုင်ပေ။
ထိုသော့တူဖြင့်လည်း အဆိုပါ တံခါးသော့အိမ်ကို စမ်းသပ်ခတ်ရခြင်း
လည်း မရှိသေးပေ။ အကယ်၍ အဆိုပါသော့တူသည် သော့အိမ်နှင့်
မတော်ဘဲ ခတ်၍မရချေသော် မည်သို့ဖြစ်ပေလိမ့်မည်နည်း။

ဖရင့်တီးလင်းသည် တံခါးအနီးသို့ရောက်လာလျက် သော့တူ
ဖြင့်ဖွင့်လိုက်၏။ မိမိအားစောင့်၍ ကြည့်ရှုနေကြသောသူများ အနည်း
ငယ်မျှ သံသယမဖြစ်စေရန် အေးအေးဆေးဆေး ပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်ပေ

သည်။ တီးလင်းသည် မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်သည့်အနေဖြင့် ဖြည်းဖြည်း
ဆေးဆေး တံခါးကိုဖွင့်လှစ်ပြီးလျှင် အေးအေးဆေးဆေးပင် တံခါးကို
ပြန်၍ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် လွတ်မြောက်သွားလေတော့သတည်း။

* * *

ဆင်းမက်ကွင်းအား ကယ်ဆယ်ခြင်း

ဆင်ဖိန်းအသင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သူ 'ဆင်းမက်ကွင်း'သည် 'သွေး
ချောင်းစီးသော တနင်္ဂနွေနေ့'အဖြစ်အပျက်များနှင့် ဘာမျှမသက်ဆိုင်ချေ။
အစိုးရစစ်တပ်သားများနှင့် ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများ အခြားနေရာတွင်
တိုက်ခိုက်ကြစဉ် ဖမ်းဆီးမိသူတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။

ဆင်းမက်ကွင်းအား ကယ်ဆယ်ရန် ကြိုးစားကြခြင်းမှာ အောင်မြင်
ထမြောက်ခြင်းမဖြစ်သော်လည်း ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများ၏ ရဲရင့်
စွန့်စားပုံမှာ စံတင်ထိုက်၍ ချီးကျူးဖွယ်ရာဖြစ်ရကား ဖော်ပြအပ်သော
အကြောင်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

'နော့စာကြူလာလမ်း'အမဲဆိုင်မှ အမဲသားများကို လှည်းဖြင့် တင်
ဆောင်၍ ဒပ်ဗလင်မြို့ရှိ ဗြိတိသျှစစ်သားများ စားသုံးရန် တင်ပို့ရသည်
မှာ အမြဲပင်ဖြစ်၏။ အဆိုပါ အမဲတင်ဆောင်သောလှည်းကို တိုက်ခိုက်
ခြင်းမပြုနိုင်စေရန် လက်နက်စွဲကိုင်သော စစ်သားအစောင့် အရှောက်များ
က သံချပ်ကာမော်တော်ကားတစ်စီးဖြင့် အမြဲစောင့်ရှောက် လိုက်ပါလေ့
ရှိကြ၏။ ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများသည် ဤအချက်ကို စောင့်စား
ကြည့်ရှုနေကြသူများဖြစ်ရာ အစောင့်အရှောက် စစ်သားများသည်
သံချပ်ကာမော်တော်ကားကိုထားခဲ့၍ အခြားဒေသသို့ ခေတ္တသွားရောက်
နေကြသည်ကိုလည်း မကြာခဏ တွေ့ကြုံသိရှိကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့
သံချပ်ကာမော်တော်ကားတွင် အစောင့်စစ်သားများ မရှိသောအခါ

ထိုသံချပ်ကာ မော်တော်ကားကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် သွားပါက ဆင်းမက် ကွင်းအား ကယ်ဆယ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများက အယူ ရှိကြလေသည်။ တစ်နေ့သောနံနက်တွင် ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများ သည် အခွင့်အရေးရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဆိုပါ သံချပ်ကာ မော်တော် ကားကို သိမ်းပိုက်ယူငင် မောင်းနှင်သွားကြလေသည်။ ဤသို့ ဆောင် ရွက်နိုင်ခြင်းမှာ 'မိုက်ကယ်ကောလင်းစ်'၏ ချီးကျူးဖွယ်ကောင်းသော ကြံစည်မှုပင် ဖြစ်ပေကြောင်း။

သံချပ်ကာ မော်တော်ကားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပထမဆောင် ရွက်ချက်မှာ မိမိတို့၏အသင်းဝင် 'အမ်မက်ဒေါလတန်' ဆိုသူအား ရှာဖွေ ခေါ်ဆောင်သွားရန် ဖြစ်၏။ 'အမ်မက်ဒေါလတန်'ဆိုသူကား ဗြိတိသျှ စစ်တပ်တွင် ရှေးအခါက စစ်သားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၍ 'ဖလင်းဒါးစ်' စစ်ပွဲများ တွင် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိမှုကြောင့် ထင်ရှားလျက် ရာထူးတိုးတက်လာသူ ဖြစ်ပေ သည်။ မက်ဒေါလတန်သည် ဗြိတိသျှစစ်သား 'ယူနီဖောင်း' ဝတ်ဆင်၍ အဆိုပါသိမ်းပိုက်ရရှိသော သံချပ်ကာ မော်တော်ကားကို မောင်းနှင်ပြီး လျှင် 'မောင့်ဂျိုင်းထောင်ကြီး'သို့ သွားလေသည်။ ထောင်အရာရှိများအား အမ်မက်ဒေါလတန်က မိမိသည် ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဘုရင်ခံနှင့် အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုအတွက် တွေ့ဆုံရန် ရောက်ရှိလာ ကြောင်းနှင့် လိမ်လည်လှည့်ဖြား ပြောဆိုသဖြင့် ယုံကြည်ကြသည့်အတိုင်း ထောင်တံခါးမကြီးကို ဖွင့်လှစ်စေပြီးလျှင် ထောင်တွင်းသို့ သံချပ်ကာ မော်တော်ကားကြီးပါ ဝင်ရောက်ခွင့်ရပြီးနောက် အဆိုပါမော်တော်ကား ကြီးကို ထောင်တွင်းမြေကွက်လပ်တစ်ခု၌ ရပ်၍ထားလေ၏။

ထို့နောက် အမ်မက်ဒေါလတန်သည် လက်နက်ကိုင်အစောင့် အရှောက်များ၊ စစ်သေနတ်များ ပိုင်းရဲလျက်ရှိသည်ကို အနည်းငယ်မျှ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဘုရင်ခံထံသို့ ဆင်းမက်ကွင်းကို ခေါ်

ဆောင်သွားရမည်ဟု ခပ်တည်တည် ပြောကြားလျက်နေ၏။ အမ်မက် ဒေါလတန်နှင့် စကားပြောဆိုနေသော ထောင်မှူးသည် အမ်မက် ဒေါလတန်အား အနည်းငယ်မျှ ယုံမှားသင်္ကာမဖြစ်သော်လည်း အတော် သတိရှိသူပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုထောင်မှူးသည် အမ်မက်ဒေါလတန် အား ရိုသေစွာ လက်ခံစကားပြောလျက်နေ၏။

ထောင်မှူးသည် အမ်မက်ဒေါလတန်ထုတ်၍ပြသော အမိန့်စာ ချွန်တော်ကို ချက်ချင်းလက်ခံခြင်းမပြုသေးဘဲ ထိုစာပါအချက်များ မှန်မမှန်ကို 'ဒပ်ဗလင်ရဲတိုက်ကြီး' သို့ စကားပြောကြေးနန်းဖြင့် မေးမြန်းပြီး အစစအရာရာ သေချာကျနခြင်းရှိပါမှ အမိန့်စာချွန်တော်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်မည်ဟု ဆို၏။ အဆိုပါ အမိန့်စာချွန်တော်ပါအကြောင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဆင်းမက်ကွင်းကို အမ်မက်ဒေါလတန်အား လွှဲအပ်လိုက် ရန်ဖြစ်ပေသည်။ /

ဤသို့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်လျက်နေရာ အမ်မက်ဒေါလတန် မှာ အကျပ်ရိုက်လျက်နေတော့၏။ ထိုအချိန်အခါတွင် ထောင်ကြီး အပြင် ဘက်မှ ရုတ်တရက် သေနတ်သံများထွက်ပေါ်လာဖြင့် အမ်မက်ဒေါလ တန်သည် သေနတ်သံကြားရာသို့ ပြေးသွားရတော့၏။ မြေကွက်လပ် တွင်ရပ်ကာ အသင့်စောင့်နေသော သံချပ်ကာမော်တော်ကားပေါ်သို့ အမ်မက်ဒေါလတန်သည် ခုန်တက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်းနှင့် ထွက်ပြေးကြလေတော့သတည်း။ အဆိုပါ သံချပ်ကာမော်တော်ကားမှာ စက်သေနတ်များ၊ လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များ ထိမှန်ပေါက်ကွဲပြီး လျှင် မီးလောင်ကျွမ်းသွားသဖြင့် ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများသည် စွန့်ပစ် ထားခဲ့ပေကြောင်း။

အထက်ပါ ဖော်ပြသည့်အတိုင်း အားလုံးဟုတ်မှန်သည်ဟူ၍ တာဝန်မခံနိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အလိုအားဖြင့် မှန်ကန်သည်ဟူ၍ပင်

ယူဆထင်မြင်မိပါ၏။ မိမိတို့၏ရည်ရွယ်ချက် ထမြောက်အောင်မြင်
စေရန်အတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းရဲဝံ့စွာ အမှုထမ်းကြသော အိုင်ရစ်
လူငယ်များ၏ လျှို့ဝှက်ကြံစည်ပုံ၊ စွန့်စားပုံများကို ဖော်ပြခဲ့ပေပြီ။
ထိုအချိန်အခါက ကျွန်ုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးသည် အိုင်ရစ်လူမျိုးတို့၏
ရန်သူများဖြစ်ခြင်းမှာ ကံမကောင်း၊ အကြောင်းမလှခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု
ယူဆဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း ထိုအိုင်ရစ်မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကလေးများ၏ သူရ
သတ္တိကိုမူ မချီးကျူးဘဲမနေနိုင်ကြပေ။

ထိုအရေးများဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် တစ်နှစ်နှင့်တစ်လကြာသော အခါ
ကျွန်ုပ်သည် ဖရင့်တီးလင်းအား အိုင်ယာလန်ပြည်၊ မြို့တစ်မြို့တွင်
တွေ့ဆုံရပေသည်။ ထိုအခါတွင် ဖရင့်တီးလင်းမှာ 'ဖရီးစတိတ်'အုပ်ချုပ်
ရေးကို ထောက်ခံသူတစ်ဦးဖြစ်၍ 'နေရှင်နယ်အားမီး'ခေါ် 'အမျိုးသား
စစ်တပ်'တွင် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်လျက်နေပေကြောင်း။

အန်း [၂] အဘိုးကြီး

သွေးချောင်းစီးသော တနင်္ဂနွေနေ့က အစပြု၍ ဒပ်ဗလင်မြို့တော်
၌ နေထိုင်ကြရသူများမှာ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်
လျက်နေကြရ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အယုံအကြည်ကင်းမဲ့လျက် သတင်း
ထောက်များမှာလည်း သုသာန်တစ်ပြင်ကို မျက်စောင်းထိုးလျက် နေကြ
ရတော့၏။

သတင်းထောက်များမှာ မိမိတို့ သိရှိသမျှ မှန်ကန်သော သတင်း
များကို အများပြည်သူတို့ အကျိုးငှာ ထုတ်ဖော်ရေးသားရမည်ဖြစ်ရာ
ထိုသို့ ရေးသားခြင်းအတွက် မည်သူ့ကိုထိခိုက်၍ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်လိမ့်
မည်ကိုပင် မသိနိုင်တော့ပေ။ ထိုအချိန်အခါက စာပို့တိုက်လုပ်ငန်း အသီး
သီးမှာ ရှုပ်ထွေးပွေလိမ်လျက် ရှိနေကြောင်းကိုကား သတင်းထောက်တိုင်း
လိုပင် သေချာစွာ သိရှိကြ၏။ ဆင်ဖိန်းအသင်းကြီးကို အားကိုးယုံကြည်
လျက်နေကြသော မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် စာတိုက်ဘက်ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်း
အသီးသီးတွင် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းရွက်လျက်ရှိကြရာ ထိုမျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်

များသည် အင်္ဂလန်မှရိုက်ကြားလိုက်သော ကြေးနန်းများကိုလည်း ကောင်း၊ ချောစာများကိုလည်းကောင်း ဗလောင်းဗလဲ ပြောင်းလွဲပြင်ဆင် ကြရန် ဝန်မလေးသည့်အပြင် သိနိုင်သမျှသော လျှို့ဝှက်သည့်သတင်းများ ကို မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်တို့အား မိတ္တူကူးယူပေးပို့ခြင်းဖြင့် အမြဲဆက် သွယ်ကူညီလျက်ရှိနေကြကုန်၏။

ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်စီးနင်းမှုများသည် မကြာခဏဖြစ်ပေါ် လျက် ထိုသို့သော စီးနင်းဝင်ရောက်မှုများနှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့ကြုံနေ ကြရသူများမှာ ခြေသံများ ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းနားပန်း ကြီးကာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား ကြောက်အားပိုလျက်နေရတော့၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူအပေါင်းတို့မှာ 'သွေးချောင်းစီးနေသော တနင်္ဂနွေနေ့'၏ အရေးတော်ပုံကို အမြဲသတိရလျက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

စီးနင်းဝင်ရောက်လာသူများမှာ အစိုးရစစ်သားများလော။

သို့မဟုတ် ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများလော။

ထိုသူများသည် အသင့်အား ရှာဖွေနေကြခြင်းလော.. အစရှိသည့် လောပေါင်းများစွာတို့သည် စိုးရိမ်မှုကို တိုးစေတော့၏။

ကျွန်ုပ် တည်းခိုနေသော ပျော်ပွဲစားရုံကြီးသို့ အစိုးရအမှုထမ်း များသည် ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်စီးနင်းသည်ကို တွေ့ကြုံခဲ့ရပေသည်။ အစိုးရအမှုထမ်းများသည် ပျော်ပွဲစားရုံကြီး၏ အရှေ့တံခါးဝမှ ဝင်ရောက် လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိမိတို့ အားကြိုးမာန်တက် ဖမ်းဆီးရန် ရည်ရွယ်ထားသူ 'မိုက်ကယ်ကောလင်း'မှာ ပျော်ပွဲစားရုံကြီး၏ နောက်ဖေး မှ ထွက်၍သွားတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဖော်ပြရပါလျှင် ဤ 'အတိုးကြီး' ကဲ့သို့ ကိုယ်ပျောက်ဆေးစွမ်းသောသူဟူ၍ မတွေ့မကြုံဖူးသေးချေ။ မိုက်ကယ်

ကောလင်း၏ တပည့်များကား သူ့အား 'အဘိုးကြီး'ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ ထို'အဘိုးကြီး'သည် သည်မှာလည်းရှိ၊ ဟိုမှာလည်းနေ၊ ဘယ်နေရာမဆို ရှိနေသော်လည်း အစိုးရအမှုထမ်းများ ဝင်ရောက်ရှာဖွေသည့် နေရာတွင်ကား ထို'အဘိုးကြီး'မရှိတော့ပေ။

စင်စစ်အားဖြင့် မိုက်ကယ်ကောလင်းအား အစိုးရအမှုထမ်းများသည် သေချာစွာ မမှတ်မိကြချေ။ ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ မိုက်ကယ်ကောလင်း၏ ဓာတ်ပုံကို ထိုအခါက မည်သူမျှမရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ မိုက်ကယ်ကောလင်း၏ ဓာတ်ပုံ တစ်ခုတလေရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း အဆိုပါဓာတ်ပုံကို ဗြိတိသျှအစိုးရလက်သို့ မည်သူမျှ အပ်နှင်းလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ဗြိတိသျှအစိုးရတို့မှာ မိုက်ကယ်ကောလင်း၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါကို နှုတ်စကားဖြင့် ပြောကြားသည်ကိုသာ မှတ်သားသိရှိကြရ၏။ ထိုအချိန်အခါက အိုင်ယာလန်ပြည်တွင် ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများ၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါကို နှုတ်စကားဖြင့်သာ မှတ်သားနားလည်ကြရသည်သာ များလေသည်။

* * *

ကျောင်းသားနှင့် အမျိုးသမီးများ

အိုင်ယာလန်ပြည်တွင် ဖြစ်ပွားသော အရေးတော်ပုံတွင် အိုင်းရစ်ကျောင်းတော်သားများသည် အထူးအကူအညီပေးကြသည်ကို အင်္ဂလန်ပြည်သူပြည်သားများစွာတို့သည် မချီးကျူးဘဲမနေနိုင်ကြပေ။ အိုင်းရစ်ကျောင်းတော်သားများသည် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ စေတမန်အဖြစ်ဖြင့် သွားရောက်ပေးခြင်း၊ သူလျှိုအဖြစ်ဖြင့် ကူညီခြင်း၊ ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေသော မိမိတို့၏ အမျိုးသားများထံသို့ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကိုပင် သယ်ဆောင်ပေးပို့သူများ

အဖြစ်ဖြင့် အားပေးကူညီကြလေသည်။ ထိုအခါက ဒပ်ဗလင်မြို့တော်သို့ ရောက်ရှိနေကြသော အမေရိကန်သတင်းထောက်များက အဆိုပါ ကျောင်းသားသူငယ်တို့သည် လမ်းအသီးသီးတွင်လည်းကောင်း၊ ဓာတ်ရထားများပေါ်၌လည်းကောင်း၊ အစိုးရစစ်သားများ၊ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ရှာဖွေနေသည့် ဌာနများတွင်လည်းကောင်း၊ တွေ့မြင်နိုင်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောကြားသည်ကို အမှတ်ပြုမိ၏။ ဗြိတိသျှအစိုးရတို့သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ကိုယ်တွင် ရှာဖွေရန်ရှိသောအခါတွင် အဆိုပါ အိုင်ရစ်ကျောင်းသားကလေးများသည် အဆိုပါ အမျိုးသမီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရောက်လျက် ခြောက်လုံးပြုစုသော လက်နက်များကို မိမိတို့၏ ဆောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ အမှတ်မဲ့ လျှို့သွင်းကာ ထွက်သွားကြသည်ကိုလည်း တွေ့ကြုံရကြောင်းနှင့် အမေရိကန်သတင်းထောက်များက ကျွန်ုပ်အား ပြောကြားဖူး၏။

စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများမှာ မိမိတို့၏ ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြရသော်လည်း အိုင်ရစ်အမျိုးသမီးများ၏ ကိုယ်ကို ရှာဖွေသော အခါ အမျိုးသမီးများအား အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန် တတ်အားသမျှ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆောင်ရွက်ပြုမူကြပေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် စစ်ဥပဒေအရ တင်းကျပ်စွာ ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း အိုင်ရစ်အမျိုးသမီးများ၏ စိတ်ငြိုငြင်ခြင်းမဖြစ်ရအောင် အထူးဂရုပြုကြရပေသည်။

ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများကလည်း အမျိုးသမီးများအား များစွာ ညှာတာထောက်ထားကြ၏။ သို့သော် အိုင်ရစ်အမျိုးသားတိုင်း ထိုသို့ ညှာတာထောက်ထားကြသည်ကား မဟုတ်။ ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများသည် အမျိုးသမီးများရှိနေသောနေရာဌာနတွင် ဒုက္ခအနည်းငယ်မျှ မဖြစ်ကြစေရန် အထူးသတိထား၍ ဆောင်ရွက်ကြသည်မှာ စည်းကမ်းကောင်း

တစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။

* * *

အလောင်းချင်းထပ်နေခြင်း

အိုင်ရစ်အရေးတော်ပုံကြီးမှာ ဒပ်ဗလင်မြို့၌သာလျှင် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်သည်မဟုတ်ဘဲ တစ်နိုင်ငံလုံး ပျံ့နှံ့လျက်ရှိချေသည်။ အနှေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို နယ်ပယ်အရပ်ရပ်မှ သတင်းအမျိုးမျိုးကို ဒပ်ဗလင်မြို့တော်မှနေ၍ သိရှိရသော်လည်း သတင်းဆန်း၊ သတင်းထူး၊ သတင်းဦးများကို ရရှိရန်အတွက် နယ်ပယ်အရပ်ဒေသတို့သို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်လိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တောင်ဘက်ပိုင်း အရပ်ဒေသတို့သို့ ကောက်မြို့မှ အစပြု၍ သွားရောက်တော့၏။ ဒပ်ဗလင်မြို့တော်မှ ကောက်မြို့သို့သွားသောခရီးတွင် ဘေးဥပဒ် တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ဘဲ ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဆင်ဖိန်းအသင်းသားတို့သည် မီးရထားလမ်းများကို ဖျက်၍ မီးရထားမှောက်စေသော အလေ့ဆိုးရှိသော်လည်း ဒပ်ဗလင်မြို့တော်မှ ကောက်မြို့သို့သွားသော မီးရထားလမ်းမှာ စစ်ပုလိပ်များ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စောင့်ရှောက်နေသဖြင့် ဘေးအန္တရာယ်မရှိပေ။

ကောက်မြို့သို့ သွားရာလမ်းတွင် စစ်ပုလိပ်များ တင်းကျပ်စောင့်ရှောက်နေသော်လည်း အိုင်ရစ်အမျိုးသားတို့မှာ အနည်းငယ်မျှ အံ့ဩတွေ့ဆခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ဤမျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် 'နေသေးသပချုံထဲက၊ ချိုသွေးသပ တမြေ' ဟူသော စကားကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာနေထိုင်လျက် အခွင့်အရေးကို စောင့်ဆိုင်းနေကြဟန်တူပေသည်။ ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများသည် မြို့တွင်းသို့ဝင်လာသူ လူသစ်များအား သေချာ

စွာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းလျက် နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောက်မြို့ရှိ 'အင်ပီးရီးရယ်ပျော်ပွဲစားရုံကြီး'တွင် တည်းခိုနေစဉ် တစ်ညဦးသော သန်းခေါင်ယံ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ခန်းကို အတင်းလာရောက်ဖွင့်လှစ်သော ဆင်ဖိန်းအသင်းသားတစ်ယောက်ကို ယနေ့တိုင် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်မပြောနိုင်ချေ။ ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများကလည်း ကျွန်ုပ်သည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို သိရှိကြသည်မဟုတ်ပေ။ ထိုခေတ်ထိုအခါတွင် မည်မျှထင်ရှား၍ ခုံညားသော နေရာရပ်ကွက်၌ နေလင့်ကစား အသိလွန်သောသူများမှာ သေဘေးနှင့် နီးသည်ဖြစ်သော ကြောင့် မသိနားမလည်ခြင်းသည်ပင် ကောင်းသေးသည်ဟု ယူဆရတော့မည်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိုင်ယာလန်ပြည်တွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာလိုသည်နှင့်အညီ 'ဂျင်နရယ်စထရစ်လန်'အမည်ရှိသော စစ်ဗိုလ်ကြီးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီးသော် အကျိုးအကြောင်း ပြောကြားရာ အဆိုပါ စစ်ဗိုလ်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား လက်မှတ်တစ်ခု ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဆင်ဖိန်းအသင်းလုပ်ငန်းများ အကြီးအကျယ် ရှိသည်ဟု သတင်းပြေးနေသော 'လင်မာရစ်မြို့'သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

'လင်မာရစ်'သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ် တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့် တွေ့ကြုံရ၏။ အကြောင်းကား ဤသို့တည်း။ ကျွန်ုပ်သည် လမ်းမကြီးအတိုင်းလျှောက်၍ သွားစဉ် 'ရွှင်ရယ် အိုင်ရစ်ပုလိပ်' တန်းလျားဆီသို့ ဟိုကွေ့သည်ကွေ့နှင့် မောင်းနှင်လာသော မော်တော်လော်ရီတစ်စင်းကို တွေ့ရ၏။ မော်တော်လော်ရီ မောင်းနှင်သူမှာ မော်တော်ကားဘီး အကာပေါ်က ကုန်း၍မောင်းလာသည်ကိုလည်း ကောင်း၊ လော်ရီ၏ ကြမ်းပြင်မှ သွေးစက်များ ယိုစီးထွက်ကျလာနေသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုအခါ လူအပေါင်းတို့သည် မော်တော်

လော်ရီဆီသို့ ပြေးလွှားသွားနေကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူတို့နည်းတူ အပြေးကလေးသွားတော့၏။ မော်တော်လော်ရီမှာ ပုလိပ်တန်းလျားရှေ့တွင် ထိုး၍ဆိုက်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လော်ရီပေါ်သို့ တက်၍ ကြည့်ရာ အသက်မြောမြောသာရှိသော သူများကိုလည်းကောင်း၊ လူသေအလောင်းများကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရတော့၏။ အချို့သူတို့၏ ဦးခေါင်းတွင် ဟက်တက်ပြဲနေသော ဒဏ်ရာများကို လည်းကောင်း၊ အချို့သောသူတို့၏ဒဏ်ရာမှာ မရေးသားနိုင်လောက်အောင်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကြီးကျယ်သော ဒဏ်ရာများရရှိသည်ကို လည်းကောင်း တွေ့ကြုံရသည့်အပြင် မော်တော်လော်ရီ၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လူ၏ သွေးများမှာ အိုင်ထွန်းလျက်ရှိတော့၏။

အထက်ပါအကြောင်းဖြစ်ပွားပုံမှာ ထိုနေ့နံနက်ကပင် အစိုးရ ပုလိပ်သားတို့သည် ကင်းစောင့်ရန် အလို့ငှာ မော်တော်လော်ရီတစ်စင်းဖြင့် ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ပုလိပ်တန်းလျားသို့ပြန်လာကြစဉ် ဆင်ဖိန်းအသင်းသားတို့သည် 'လင်မာရစ်မြို့' ပြင်အနီးတွင် ချုံကွယ်မှ ချောင်းမြောင်း၍ ရိုင်ဖယ်သေနတ်၊ စက်သေနတ်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ သိရှိရ၏။

ပြောင်းရွှေ့ရခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် လင်မာရစ်မြို့ရှိ ဂျော့ပျော်ပွဲစားရုံတွင် တည်းခိုနေ၏။ ကရစ်ပျော်ပွဲစားရုံကိုမူ စစ်ပုလိပ်ဘက်ဆိုင်ရာက စစ်ရုံးအဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်မှူးများအတွက် ထမင်းပွဲရုံအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း အသုံးပြုကြ၏။

ဂျော့ပျော်ပွဲစားရုံတွင် ကျွန်ုပ်သည် တာရှည်စွာမနေပေ။

အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်သည် ပထမဦးစွာထိုင်၍ ထမင်းစားနေစဉ်ပင် ခြေသံများကြားပြီးနောက် ပျော်ပွဲစားရုံရှေ့တွင် လူများရပ်တန့်သည်ကို သိရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ကို ခေါ်သံကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် နံနက်က အဖြစ်အပျက်ကို သွား၍သတိရသဖြင့် ခေါင်းနားပန်း ကြီး၍ သွား၏။

ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ကို မေးမြန်းနေသူမှာ ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ဦးဖြစ်၍ စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိချေ။ ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ် 'လင်မာရစ်မြို့' တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း သိရှိသဖြင့် အခြားမှာနေသည်ထက် ကရစ်ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ပြောင်း၍နေခြင်းက ဘေးကင်းလိမ့်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ပြောင်းရွှေ့လာရန် ပြောကြားလိုက်သည်ဟု အဆိုပါ စစ်ဗိုလ်ကလေးထံမှ သိရှိရ၏။

ဂျော့ပျော်ပွဲစားရုံတွင်မူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဟူ၍ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသောကြောင့် ထိုပျော်ပွဲစားရုံတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ပါက ဘေးကင်းလိမ့်မည်ဟု မယူဆနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကရစ်ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားတော့၏။ ကရစ်ပျော်ပွဲစားရုံမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများနှင့် ဆင်ဖိန်းအသင်းကြီးကို စေတနာမရှိသော အိုင်ရစ်လူမျိုးတို့သာ တည်းခိုနေထိုင်ကြရာဖြစ်ရာ ဂျော့ပျော်ပွဲစားရုံမှာ နေထိုင်ခြင်းနှင့် လုံးဝမတူပေ။

လင်မာရစ်မြို့အနီးအနားတွင် တပ်စခန်းချနေသော စစ်တပ်အမျိုးမျိုးတို့ရှိရာ ဗိုလ်မှူးများနှင့် စစ်သားတို့သည် အားလပ်ခွင့်ရသော တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ကရစ်ပျော်ပွဲစားရုံသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ပျော်ပါးလေ့ရှိကြ၏။ ထိုပျော်ပွဲစားရုံ၌သာလျှင် ထိုသူတို့သည် ပျော်ချင်သလို ပျော်ပါးနေထိုင်နိုင်ကြပေသည်။ ကရစ်ပျော်ပွဲစားရုံတွင် ကပွဲများလည်း ရှိ၍ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားသော စနေနေ့ညတွင်မူ ပျော်ပွဲသဘင်တစ်ခု

ကျင်းပရန် စီစဉ်ထား၏။ 'ဘောဒန်းစ်'ခေါ် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ တွဲ၍ ကရသော ပွဲသဘင်များလည်း ရှိ၏။ ထိုကပွဲများသို့ ဆင်ဖိန်းအသင်းကြီးကို အသည်းစွဲယုံကြည်ကြသည့် များစွာသော အမျိုးသမီးကလေးတို့လည်း ဝင်ရောက်နွဲ့ပျော်ကြရာ ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်ကလေးများမှာ ပျော်တပြုံးပြုံး၊ မော်မဆုံးဖြစ်နေကြတော့၏။ 'ဝါတာလူး'စစ်ပွဲကြီးမတိုင်မီ တစ်ည၌တွင် ကျင်းပသည့် ကပွဲကြီးကဲ့သို့ ဤသို့သော ကပွဲမျိုးတွင် နွဲ့ပျော်ကြသောသူတို့မှာ နောက်တစ်ည၌တွင် ဤကဲ့သို့ပင် နွဲ့ပျော်ရဦးမည်ဟု တထစ်ချမပြောနိုင်ချေ။ ဤသို့လျှင် ကပွဲများ၊ ပျော်ပွဲများ ကျင်းပနေကြလင့်ကစား သတိကိုမလစ်ရအောင် အထူးထားကြရ၏။ ပျော်ပွဲစားရုံကြီး၏ တံခါးပေါက်တိုင်းတွင် အစောင့်အရှောက်များထားလျက် ကပွဲတွင် ပါဝင်နွဲ့ပျော်ကြသူတို့လည်း ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်များကို ခါးကမချကြပေ။

မိုက်ကယ်ဘရီနှင့်

ထိုအရပ်ဒေသတွင် ဆင်ဖိန်းအသင်းကြီး၏ ခေါင်းဆောင်ကား 'မိုက်ကယ်ဘရီနှင့်'ပင် ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့သည် အထူး ကြည်ညိုကြလျက် သူ၏အမည်အပြည့်အစုံကို မခေါ်ဘဲ အဖျားဆွတ်၍ 'မစ်'ဟု ခေါ်ကြ၏။ 'မစ်'သည်ကား သတ္တိ၊ ဗျတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ မိမိ၏ငယ်သားများ အရမ်းကာရော တိုက်ခိုက်ကြခြင်းကို နိုင်နင်းအောင် အုပ်ထိန်းခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ ဗြိတိသျှစစ်သားများသည် 'မစ်'အား ကြည်ညိုကြသော်လည်း သူ့အား ဖမ်းဆီးရမိရန် အမြဲကြိုးစားလျက်နေကြ၏။ 'မစ်'သည် မိမိအား ကြည်ညိုသူများ၏အလယ်တွင် အကြီးအကဲဖြစ်ကာ အလုပ်တာဝန်တို့ကို စီမံခန့်ခွဲနေသူ

ဖြစ်ရကား ဖမ်းဆီးရမိနိုင်ရန် အတန်ခဲယဉ်းလှပေသည်။ 'မစ်'အား မည်သို့မည်ပုံ ဖမ်းဆီးကြမည်ဟူ၍ ပျော်ပွဲစားရုံမန်နေဂျာ၏ အခန်းကလေးတွင် တစ်ခါက စီစဉ်ကြသည်ဟု ကြားသိရသော်လည်း အချည်းနှီးပင် ဖြစ်သည်ကိုသာ ကြုံရတော့၏။ နောက် တစ်နှစ်ခွဲလောက် ကြာသောအခါ အဆိုပါမန်နေဂျာ၏ အခန်းကလေးတွင်ပင် 'ဖရီးစတိတ်' စစ်တပ်ကြီး၏ ဗိုလ်မှူးအဖြစ်ဖြင့် 'ဂျင်နရယ်မိုက်ကယ်ဘရီနှင့်'အား ကျွန်ုပ်သည် တွေ့ဆုံပြီးလျှင် အချိန်အတန်ကြာ စကားပြောခဲ့ရ၏။

* * *

နယူးကာစယ်မြို့၌တွေ့ကြုံရပုံ

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ စစ်ဗိုလ်ကြီးသည် ကတိထားသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်အားခေါ်ဆောင်ရန်အတွက် မော်တော်ကားတစ်စီးကို လင်မာရစ်မြို့သို့လွှတ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၂၅ မိုင်ဝေးကွာသော 'နယူးကာစယ်'မြို့သို့ မော်တော်ကားကို မောင်းနှင်လျက်နေကြရာ မော်တော်ကားမောင်းသူက 'အက်ဒါရီနှင့်' 'ရက်ကီးလီး'ရွာများကို ဖြတ်သန်းသွားစဉ် တွင် ဘေးအန္တရာယ် တွေ့ကောင်း တွေ့ကြုံရလိမ့်မည်ဖြစ်သော်လည်း ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြတ်သန်းသွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အားပြောပြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လင်မာရစ်မြို့မှ ထွက်ခွာလာသောအချိန်သည် ညနေစောင်းပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လမ်းပေါ်တွင် ကျရောက်နေသော အရိပ်ဟူသမျှကို ချောင်းမြောင်းသတ်ဖြတ်မည့်လူများ စောင့်နေကြသလောဟူ၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့၏။ မော်တော်ကားမောင်းသူမှာ လက်တစ်ဖက်တွင် ခြောက်လုံးပြူးကို အသင့်ကိုင်စွဲလျက် တစ်ဖက်သောလက်ဖြင့်သာ 'စတီရာရင်'ကိုကိုင်ကာ မောင်းနှင်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နယူးကာစယ်မြို့သို့ အေးအေးချမ်းချမ်းပင် ရောက်
ရှိကြ၏။ စစ်တပ်သားများကို ရဲတိုက်ဟောင်းကြီးတွင် နေရာချထား၏။
ထိုည၌တွင် ကျွန်ုပ်သည် စစ်ဗိုလ်မှူးအိပ်သော ခုံညားသည့် အိပ်ရာပေါ်
တွင် အိပ်စက်ရပေ၏။ စစ်ဗိုလ်မှူးမှာ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင်
ရွက်ဖျင်ခုတင်ကလေးနှင့် အိပ်လေသည်။ ခြောက်လုံးပြူးကြီးကိုလည်း
အိပ်ရာဘေးတွင် အသင့်ထားလျက်အိပ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အိပ်ခန်းမှာ
အုတ်ထရံကြီးလေးဖက်ဖြင့် ကာရံထား၏။ အစောင့်ပုလိပ်သားများကို
လည်း လေးဖက်လေးတန်ကထားသဖြင့် ဆင်ဖိန်းစစ်သားများသည်
ဗုံးလက်နက်၊ သေနတ်လက်နက်တို့ဖြင့် အချိန်မတော်တွင် လာရောက်
တတ်သည်ကို အထူးသတိပြုကာ အိပ်ရပေသည်။

နောက်နေ့သည်ကား တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်ရာ စစ်ဗိုလ်မှူးက ကျွန်ုပ်
အား အဆိုပါတနင်္ဂနွေနေ့တွင် မိမိ၏ ပုလိပ်တပ်သားတို့နှင့်အတူ ခပ်ဝေး
ဝေးနေရာတစ်ခုတွင် သွားရောက်ရှာဖွေရန် ကိစ္စတစ်ခုရှိကြောင်း ပြောပြ
၏။ လမ်းငယ်ကလေးအနီးတွင်ရှိသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ အစိုးရက
အလိုရှိနေသော ဆင်ဖိန်းအသင်းသားတို့သည် ထိုနေ့တွင် လာရောက်ကြ
လိမ့်မည်ဟု သတင်းရသည့်အတိုင်း ရောက်လာသောအခါ ဝိုင်းဝန်း
ဖမ်းဆီးရန် ရည်ရွယ်ထားကြောင်း ပြော၏။

* * *

မိန်းမပုလိပ်

တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်တွင် နံနက်စာ ထမင်းစားသောက်ကြပြီး နောက်
အဖမ်းအဆီးသွားမည့် ပုလိပ်သားများကို စစ်ရေးပြစေပြီးလျှင် မည်သို့
မည်ပုံ ဖမ်းဆီးကြမည်ကို စီစဉ်ကြ၏။

ရရှိသောသတင်းအရ ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများသည် ချုံကွယ်

တို့မှ ချောင်းမြောင်းနေသလောဟု သံသယမကင်းသဖြင့် 'စကောက်' ခေါ် သူငယ်ကင်းစောင့်များကို ဦးစွာ စေလွှတ်ကြည့်ရှုစေပြီးမှ ကျွန်ုပ် တို့သည် စခန်းချရာအရပ်မှ ထွက်ခွာလာကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ပါလာ သော မော်တော်လော်ရီများမှာ ငှက်လှောင်အိမ်ကြီးများသဖွယ် အထက် အောက် ဘေးပတ်လည်တို့တွင် သံနန်းကြိုးကလေးများဖြင့်ရက်ကာ ကာရံထား၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ထားခြင်းမှာ လက်ပစ်ဗုံးများနှင့်ပစ်လျှင် ရုတ်တရက် မထိခိုက်ရန်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှ စစ်ဗိုလ်မှူးက 'ဖို့ မော်တော်ကား' ကလေးတစ်စီးဖြင့် လိုက်ပါရန် ပြောကြားသည့်အပြင် ခရီးမထွက်မီကလေးတွင် စစ်ဗိုလ်မှူးက မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါစေမည်ဖြစ်ရာ သဘောတူမတူကို မေးမြန်း၏။ ထိုနောက် လန်ဒန်ပုလိပ် အဝတ်အစားကို သေချာကျနစွာ ဝတ်ဆင် ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ဘေးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင် သောအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြခြင်းဖြစ်ရတော့၏။ အဆိုပါ အမျိုးသမီးမှာ မိန်းမပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်၍ မိန်းမများကိုယ်တွင် ရှာဖွေရန်ရှိသော အခါတွင် ကူညီရန် ပုလိပ်တပ်သားများနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသူ ဖြစ်၏။ ဆင်ဖိန်းအသင်းကြီး၏ ဆောင်ရွက်မှုကိစ္စအဝဝတွင် မိန်းမများ အထူး ပါဝင်ကူညီကြကြောင်းကို အထက်၌ ကျွန်ုပ်ဖော်ပြခဲ့ပေပြီ။ ပုလိပ်တပ် သားများအတွက် သတင်းဆိုးထွက်နေသော်လည်း ပုလိပ်တပ်သားတို့မှာ မိန်းမများကို များစွာ ညှာတာထောက်ထားသည်နှင့်အညီ မိမိတို့ မျက်မှောက်တွင်ပင် ဆင်ဖိန်းအသင်းကြီးအတွက် ဆောင်ရွက်နေကြသော အိုင်ရစ်အမျိုးသမီးများ၏ ကိုယ်တွင် ရှာဖွေရန်အလို့ငှာ မိန်းမပုလိပ်ကို ခေါ်ယူအသုံးပြုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်က အဆိုပါ မိန်းမပုလိပ်အား 'မကြောက်ဘူးလား' ဟူ၍မေးသောအခါ 'ကျွန်မကို ပုလိပ်တပ်က များစွာ ဂရုပြု၍ စောင့်ရှောက်ကြသည့်အပြင် ကျွန်မမှာ ဟောသည်ဟာလည်း

ပါပါသေးတယ်'ဟူ၍ ကျွန်ုပ်အား ရွှင်ပြုံးသောမျက်နှာဖြင့် ပြန်ကြား
 ပြောဆို၏။ သူပြသော 'ဟောသည်ဟာ'သည်ကား အခြားမဟုတ်။
 'ခွေးဘီလူးခြောက်လုံးပြူးကလေး'ပင် ဖြစ်ပေသည်။ အဆိုပါ သေနတ်
 ကလေးကို ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ထုတ်၍ပြရာ ဘယ်အထဲကထွက်လာသည်
 ကိုပင် ကျွန်ုပ် မရိပ်မိချေ။ ထိုမှတစ်ပါး မိန်းမပုလိပ်က 'သည့်ပြင်လည်း
 ဆင်ဖိန်းအသင်းသားများဟာ ကျွန်မကို ရန်မူလိမ့်မယ်မဟုတ်ပါ။ သူတို့
 ဟာ မိန်းမတွေအပေါ်မှာ အင်မတန် ညှာတာထောက်ထားတဲ့အလေ့ရှိ
 ပါတယ်'ဟူ၍လည်း ဆက်လက်ပြောဆိုလေသည်။

ခရီးလမ်းတွင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ခန့် အလန့်တကြားဖြစ်ကြရ
 သေးသော်လည်း ဘာမျှမဖြစ်ပါ။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်
 ကုန်းကလေးပေါ်တွင်တည်ရှိသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးသို့ ဆိုက်
 ရောက်လာကြပါသည်။ ထိုဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးသို့ ကျွန်ုပ်တို့၏
 ကင်းစောင့်သူငယ်ကလေးများသည် အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့်ပင် သွား
 ရောက်၍ စုံစမ်းကြပြီးလျှင် အားလုံး ငြိမ်သက်လျက်ရှိကြောင်းကို ပြန်
 ကြားပြောဆိုကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ လာရောက်ဖမ်းဆီးကြ
 လိမ့်မည်ကိုလည်း ထိုအရပ်ရှိသူများသည် သိကြဟန်မတူဟု ကျွန်ုပ်
 ထင်မြင်မိ၏။

စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လာရောက်ဖမ်းဆီးမည်ကို ဆင်ဖိန်း
 အသင်းသားများမှာ ကြိုတင်သိရှိပြီးပင် ဖြစ်ချေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
 ကလေးထဲတွင်လည်း မိန်းမနှင့်ကလေးများ ၁၀ ယောက်၊ ၁၂ ယောက်
 ခန့်မှတစ်ပါး အခြားသူများမရှိကြပေ။ များမကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ကိုင်
 ဆောင်ရွက်နေပုံတို့ကို ကြည့်ရှုရန် မည်သည့်အရပ်မှ ထွက်ပြုလာကြ
 သည်မသိ၊ လူများ ထွက်ပေါ်စုရုံးလာကြကုန်၏။ ငြိမ်သက်အေးချမ်း
 လှသော ဥပုသ်နေ့နံနက်အချိန်တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးကို

လက်နက်စွဲကိုင်ထားသော စစ်သားများ ဝိုင်းရံလျက်နေကြသည်ဖြစ်ရာ စောင့်စားကြည့်ရှုရန်လည်း ကောင်းသောအချက်ပင် ဖြစ်ချေသည် တကား။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်သည် ဝင်ရောက် သွားသောအခါ အချို့ပုလိပ်သားများသည် ကျောင်းတွင်းရှိ သေတ္တာ ကလေးများကို ဖွင့်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤသို့ ရှာဖွေရန် လိုအပ်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား ပြောပြသဖြင့် သိရှိရ သည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဆင်ဖိန်းအသင်းသားတို့သည် အဆိုပါ သေတ္တာ ကလေးများထဲတွင် အချင်းချင်းပေးရန် စာများကို ထည့်ထားလေ့ရှိရာ ထိုစာကိုတွေ့ရှိသော အသင်းသားသည် စာအိတ်ပေါ်တွင် ရေးထားသော လိပ်စာအတိုင်း ရောက်အောင်သွား၍ ပေးလေ့ရှိကြောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤနည်းသည်ကား အဆိုပါစာကို မည်သူမည်ဝါ ဆောင်ယူလာသည် ဟူ၍ မသိနိုင်အောင် စီမံထားသော စနစ်ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံး၌ ဤနည်းကို အစိုးရတို့ သိရှိခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်အခါတွင် အချို့မိန်းမများအား ကိုယ်တွင် ရှာဖွေရန် ရွေးချယ်ထား၏။ အဆိုပါ ရွေးချယ်ခြင်းခံရသောမိန်းမတို့ကို ကျောင်း ဝိုင်းအတွင်းရှိ အိမ်ကလေးတစ်ဆောင်အတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် မိန်းမ ပုလိပ်သည် သူတို့ကိုယ်၌ ရှာဖွေသော်လည်း ဘာမျှမတွေ့ဘဲ အချည်းနှီး ဖြစ်တော့၏။

ဖမ်းဆီးရန်သွားကြသော ပုလိပ်သားတစ်စုမှာ 'ခဲလေသမျှ သဲရေ ကျ ဖြစ်သောကြောင့် ရှက်သွေးမွန်ကာ နယူးကာစယ်မြို့သို့ ခြေဦးလှည့် ကြရတော့၏။ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြသော ရွာသူရွာသားတို့ကလည်း 'အဟိ' 'အဟိ'နှင့် ပြောင်သလို နောက်သလို လုပ်နေကြကုန်၏။ သို့သော် ပုလိပ်သားတစ်စုမှာ စိတ်ပျက်ခြင်းမဖြစ်ကြပေ။

အခေါင်းကိုဖွင့်၍ရှာခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့အပြန်ခရီးတွင် ချလာသော အသုဘတစ်ခုနှင့် တွေ့ဆုံ၏။ အလောင်းတင်ရထားမှာ အတန်ကြီးမား၍ ထိုအလောင်းတင်ရထား၌ အလောင်းထည့်သော သေတ္တာရှည်တစ်ခုပါရှိ၏။ ထိုအလောင်းတင်ရထားနောက်က လှည်းတစ်စီး၊ နှစ်စီးပေါ်တွင် ငိုယိုနေသော ဆွေမျိုးတစ်စု လိုက်ပါလာကြလျက် အချို့သောသူတို့သည် ခြေကျင်လိုက်ပါလာကြလေသည်။

ချလာသော မသာရထားနှင့် လူများကို ရပ်စေပြီးသော် ငိုယိုနေသူတို့အား စစ်သားများက သေချာစွာ စစ်ဆေးမေးမြန်းကြကုန်၏။ အသုဘရထားကိုလည်း စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြရာ ရထားအတွင်းရှိ သေတ္တာရှည်ထဲတွင် လူသေအလောင်းတစ်လောင်းကိုလည်း တွေ့ရှိရပေသည်။ တစ်ခါတုန်းကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် အစိုးရအလိုရှိနေသော သူတစ်ယောက်ကို အခေါင်းတွင်းထည့်သွင်းကာ သင်္ဂြိုဟ်မည့်ဟန်ဖြင့် ယူဆောင်သွားသည်ကို အမှုမဲ့နေလိုက်ကြသဖြင့် လွတ်ထွက်သွားသည်ကို အဆိုပါပုလိပ်တပ်သားများ ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးရာ ယခုအကြိမ်တွင်လည်း ဤသို့ပင် ဖြစ်လေသလောဟု သေချာစွာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရခြင်းဖြစ်၏။

ပုလိပ်သားတို့သည် ရိုရိုသေသေပင် ဆောင်ရွက်ကြသော်လည်း မတော်မသင့်သောကိစ္စပင် ဖြစ်ပေ၏။ သို့နှင့်လည်း မတတ်သာပေ။ စုံစမ်းစစ်ဆေးရမည်မှာ မလွဲမရှောင်သာသောအလုပ်ပင် ဖြစ်ချေ၏။ ဗြိတိသျှစစ်သားများမှာ အလွန်လိမ္မာပါးနပ်သောသူအချို့နှင့် အစိုးရတို့အလွန်အလိုရှိနေသူများကို အမြဲ ရှာဖွေဖမ်းဆီးလျက် နေရပေ၏။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့မှာ သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံနေကြရသည်ဖြစ်ရာ အဆိုပါ လူပါးလူနပ်တို့ကို မိမှသာလျှင် သက်သာခြင်းဖြစ်တော့မည်မှာ မလွဲချေ။

အန်း [၃]
ကာနယ်ဒန်းလော့ပ်နှင့်ဇနီး

လင်မာရစ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ ဗဟိဒ္ဓသဏ္ဍာန်အားဖြင့် အားလုံး နေသားတကျဖြစ်သည်ဟူ၍ အောက်မေ့ရသော်လည်း အဇ္ဈတ္တ သန္တာန်၌ကား လူတိုင်းပင် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်လျက် နေကြ၏။

‘ရပ်ဂါး’အရေးတော်ပုံတွင် နာမည်ကြီးသော ‘ကာနယ်ဒန်းလော့ပ်’ သည် ‘ရွယ်ရယ်အိုင်ရစ်ပုလိပ်အဖွဲ့’တွင် အင်စပက်တော် တစ်ဦးဖြစ် လေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိဇနီးနှင့်အတူ ဒီစကြိုတ်နယ်ပယ်ကို လှည့် လည်ကြည့်ရှုရန် ထွက်ခွာလာကြ၏။ ကာနယ်ဒန်းလော့ပ်၏ ဇနီးမှာ အတန်သတ္တိရှိသောမိန်းမတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ မိမိ၏ လင်ယောက်ျား သွားမည့် မည်သည့်လမ်းခရီးကိုမဆို လိုက်ဝံ့သူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပေ သည်။

ကာနယ်ဒန်းလော့ပ်သည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ပါရေရီမြို့သို့ အတူ သွားရန် ဖိတ်ခေါ်သည်နှင့်အညီ ကျွန်ုပ်တို့သည် လင်မာရစ်မြို့မှ မော်တော်ကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်ခွာလာကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့စီးသွားသော

မော်တော်ကားမှာ အကာအရံတစ်စုံတစ်ရာမရှိပေ။ မော်တော်ကား၏ ရှေ့တန်းတွင် မော်တော်ကားမောင်းသမားနှင့် ကာနယ်၏ အစေခံတစ်ယောက် ထိုင်ကြလျက် နောက်တန်းတွင်မူ ကာနယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကျွန်ုပ် ထိုင်ကြလေသည်။ ဘေးတွင်ရှိသော မော်တော်ကားနံရံနှင့် ကျွန်ုပ်၏ကြားတွင် ဖုံ တစ်ခုရှိရာ ထိုဖုံသည် အလွန်မာကျောကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်က ပြောမိ၏။ ကာနယ်ဒန်းလော့ပ်၏ဇနီးက 'အင်း ... မာပေတာပေါ့။ ဒီဖုံထဲမှာ သံမဏိပြားတစ်ပြား ရှိနေတာကိုး။ ဒီတော့မှ ပစ်လိုက်တဲ့ သေနတ်ကျည်ဆန် မပေါက်ဘဲနေတော့မပေါ့' ဟု ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ကြားပြောဆို၏။

လမ်းခရီးတွင် မည်သို့ဖြစ်လာသော် မည်ကဲ့သို့ ခုခံလိုက်မည် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောကြားလာသဖြင့် အတော်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့် ဘေးအန္တရာယ်နှင့်မျှ မတွေ့ကြုံရပေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် 'တင်ပဲလ်မိုးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြ၍ ကာနယ်နှင့် ဇနီးသည်တို့မှာ သူတို့၏မိတ်ဆွေများအိမ်တွင် တည်းခိုကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာကား ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်၍ တည်းခို၏။

* * *

ရမ်းကားသောပုလိပ်

နယူးကာစယ်မြို့အနောက်တွင် တပ်စခန်းချနေသည့် ကျွန်ုပ်လိုက်ပါဖူးသော ပုလိပ်တပ်ကို တင်ပဲလ်မိုးမြို့တွင် ပြောင်းရွှေ့၍ စခန်းချရန် အမိန့်ထုတ်ဆင့်လိုက်၏။ တပ်သားနှစ်ယောက်အား ခရီးလမ်းကောင်းမကောင်း၊ အနှောင့်အယှက်ရှိမရှိ သိသာရန် ကြိုတင်စေလွှတ်လိုက်၏။ ထိုပုလိပ်သားနှစ်ယောက်သည် တင်ပဲလ်မိုးမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တည်းခိုနေသော ထမင်းဆိုင်တွင် လာရောက်တည်းခိုကြ၏။

ဤသူတို့မှာ သောင်းကျန်းသောရပ်ကွက်ထဲတွင် နေရသူများဖြစ်၍ လက်နက်များကို လက်ကမချဘဲ ကိုင်စွဲထားရသည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ် ချေသည်။

ပုလိပ်သားတစ်ယောက်သည် တစ်နေ့လုံး စုံစမ်းထောက်လှမ်း ခဲ့သောကိစ္စပြီးသဖြင့် ထမင်းဆိုင်သို့ ပြန်လာပြီးသော် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် အရက်သောက်ကာ ဖြေဖျော်လျက်နေ၏။ အရက်သောက်ကာ ထွေရာလေးပါး စိတ်ကူးနေ သော အဆိုပါပုလိပ်သားသည် ခြောက်လုံးပြုကို လက်ဝါးပြင်တွင် တင်၍ ပတ်ပတ်လည်အောင် ဖွဲ့ယမ်းနေသဖြင့် အခန်းတွင်း၌ရှိသော လူများမှာ မတော်တဆ မောင်းပြုတ်၍ ကျည်ဆန်ထွက်သွားပါက စိုးရိမ် ဖွယ်ဖြစ်တော့မည်ကို ကြောင့်ကြလျက်နေကြ၏။

စားပွဲစောင့်လားမသိ။ ထမင်းချက်သမားလားမသိ။ လူတစ် ယောက် ကျွန်ုပ်ထံသို့လာပြီးလျှင် အဆိုပါပုလိပ်သားကို ထိုသို့အရမ်း မပြုစေရန် ပြောကြားပေးပါမည့်အကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထို ပုလိပ်သားကို မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိသဖြင့် မပြောလိုကြောင်းနှင့် ငြင်း ပယ်ပြီးသော် ကျွန်ုပ်၏အိပ်ခန်းသို့ ရှေ့ရှုသွားနေစဉ် အခန်းတစ်ခန်းမှ နေ၍ ကျွန်ုပ်၏အမည်ကို ဟစ်ခေါ်လိုက်သံကြားရပေသည်။ အသံကြား ရာဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြောက်လုံးပြုကို လက်ဝါး ပေါ်တွင်တင်၍ ဝှေ့ယမ်းနေသည်ဆိုသော အဆိုပါပုလိပ်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုလိပ်အား အင်္ဂလိပ်လူငယ်တစ် ယောက်အဖြစ်ဖြင့် သိကျွမ်းဖူးသူဖြစ်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် အဆိုပါပုလိပ် သည် 'လန်ဒန်စတော့အိပ်ခန်းချိန်း'ခေါ် 'လန်ဒန်မြို့ ငွေပြောင်းငွေလွှဲရုံးကြီး' ၌ ထင်ရှားသောလူကြီးတစ်ဦး၏ သားသော်လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးသော် လည်းကောင်း ဖြစ်၍ ပွဲစားတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် တွေ့ကြုံရဖူး၏။

ထိုပုလိပ်သည် ကျွန်ုပ်အား တွေ့ဆုံရာ၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သော်လည်း သူ့မွှေးယမ်းနေသော ခြောက်လုံးပြူးကို ကျွန်ုပ်အားပေးရန် သွေးဆောင်မှုမှာ မလွယ်ကူလှပေ။ ကျွန်ုပ်အား ခြောက်လုံးပြူးကို မပေးသည့်အပြင် လက်ဝါးပေါ်တွင်ရှိသော ခြောက်လုံးပြူးကို တစ်ခါမွှေလိုက်လျှင် ဘယ်နှပတ်လည်မည်ထင်သနည်းဟူ၍ပင် ကျွန်ုပ်အား မေးမြန်းနေသေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏အနီးတွင် ထိုင်မိသည်ဖြစ်ရာ လက်ဝါးပေါ်တွင် လည်နေသော ခြောက်လုံးပြူး ဦးတည့်လာတိုင်း စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သော်လည်း မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ ကံအကြောင်းတရားသာလျှင် အောက်မေ့ရတော့၏။

ဤသို့ တကြောင့်ကြကြနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် စကားလက်ဆုံကျလျက်နေရာ ပြောကြားသမျှသော အကြောင်းများသည်လည်း သောင်းပြောင်းထွေရာပင်ဖြစ်တော့၏။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ အခြားပုလိပ်တစ်ယောက်သည် ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်မိ၏။ ဝင်ရောက်လာသော ပုလိပ်သည် သူ၏မိတ်ဆွေကို နိုင်နင်းအောင် စီမံတတ်သူ ဖြစ်ရကား ခြောက်လုံးပြူးမွှေးယမ်းခြင်းကို ရပ်စဲစေသောအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်သောကအေးရပေတော့၏။

* * *

သားလိစ်မြို့သွားခရီးလမ်း

ကာနယ်ဒန်းလော့ပ်သည် ကျွန်ုပ်အား တင်ပဲလ်မိုးမြို့မှ 'သားလိစ်မြို့'သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့၏ စိတ်တွင် တစ်ပါးရေရီမြို့သည် အနှောင့်အယှက်၊ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးသောမြို့ဟု ယူစွဲမှတ်ထင်လျက်နေ၏။ ထိုအရပ်တွင် နေထိုင်ကြသော အိုင်ရစ်အမျိုးသားတို့သည်

အခြားရပ်ကွက်တွင်နေသော အိုင်ရစ်အမျိုးသားတို့နှင့်မတူဘဲ အထူးစိတ်အားထက်သန်ကာ သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်လိုသူများသာဖြစ်၏။ တစ်ပါးရေရီနယ်ပယ်သည်ကား အရေးတော်ပုံတွင် အထူးနာမည်ကြီးသော ရပ်ကွက်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ပုလိပ်အမှုထမ်းများမှာ ခရီးသွားလာသည့်အခါ၌ သတိဝီရိယကြီးစွာနှင့် သွားလာကြရပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချုံကွယ်မှလည်းကောင်း၊ ကွေ့ကောက်သော လမ်းခရီးအကြားတို့မှလည်းကောင်း မည်သို့သော အသက်အန္တရာယ်ကို ပြုမည့်အကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်မည်ဟူ၍ မသိနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

တင်ပဲလ်မိုးမြို့မှ ထွက်ခွာလာသော ကျွန်ုပ်တို့၏ မော်တော်ကားမှာ ယမ်းတိုက်သဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မော်တော်ကားပေါ်တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ရှည်များ၊ ခြောက်လုံးပြူးများ၊ လက်ပစ်ဗုံးများ၊ တင်ဆောင်လာသဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ရုတ်တရက်တွေ့ကြုံသော် အဆင်သင့်ပစ်ခတ်နိုင်ရန်လည်း အလွယ်တကူ ထားရှိလေသည်။ ထိုအခါတွင် ကာနယ်ဒန်းလော့ပ်၏ ဇနီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူလိုက်ပါခြင်းမပြုပေ။ ကျွန်ုပ်အထင်အားဖြင့် ကာနယ်၏ဇနီးသည် ဤအခါ၌ ဘေးအန္တရာယ်နှင့်တွေ့ကြုံလိမ့်မည်ဟု အယူရှိသဖြင့် မလိုက်ပါဟန်တူပေသည်။

ပထမခရီး မိုင်တစ်ဝက်တွင် မည်သည့်အကြောင်းမျှ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမရှိပေ။ 'သားလိစ်' မြို့အနီး မီးရထားလမ်းပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းသွားရမည့်တံတားတစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ လူများသည် ရုတ်တရက် ထွက်ပြုလာကြပြီးလျှင် လမ်းကိုဖြတ်၍ ပြေးလွှားနေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ချောင်းမြောင်းသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟူ၍ အထင်ရှိပြီးလျှင် တွေ့ရာလက်နက်ကို ကိုင်စွဲကာ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

လမ်းကလေးမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှသဖြင့် မော်တော်ကားကို ပြန်၍ လှည့်ရန်ကားမဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ကာဆီးလျက်ရှိသော အနှောင့်အယှက်ကို အတင်းဝင်ရောက် ဖြိုဖျက်ကာ ဆက်လက် မောင်းနှင်ရတော့မည်ဖြစ်၏။ မော်တော်ကား မောင်းသမားသည် စက်ကုန်ဖွင့်၍ အပြင်းမောင်းနှင်လိုက်တော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဘယ်လိုဒုက္ခနှင့် တွေ့ရမည်လဲဟု တကြောင့်ကြကြနှင့် လိုက်ပါလာကြ၏။ လမ်းပေါ်တွင် ရှိနေကြသောလူများသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသော ကျွန်ုပ်တို့၏ မော်တော်ကားကို ရှောင်ပေးကြသဖြင့် ထိုသူတို့ကို လွန်မြောက်လာသောအခါ ဘာမျှမဖြစ်သည်ကို သိရတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုတံတားကူးအောက်ကနေ၍ ချောင်းမြောင်း နေကြသည်ဟု ထင်မှားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ စင်စစ်မှာကား ထိုသူများသည် လမ်းပြင်သူများဖြစ်ပေသည်။ အလုပ်သမားများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ မော်တော်ကား ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်သောအခါ လမ်းပြင်နေကြစဉ် ဆီးတားထားသော တုတ်များကို ကမန်းကတန်း ဆွဲထုတ်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့က 'တို့ဖြတ်မသွားနိုင်အောင် ရှေ့က ကာဆီးနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်'ဟု အထင်မှားမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ 'ကိုယ်ရေးကြံ့သက်လုံကောင်းရမည်'ဟူသော စကားကဲ့သို့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားကြသော်လည်း 'ကြိုးပမ်းပါ၊ ကြိုးရာမရောက်'ဟူသော စကားကဲ့သို့ အချည်းနှီးပင်ဖြစ်ရာ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းသည် အစိုးရိမ်လွန်ခြင်းပင်ဟူ၍ ကြုံတွေ့ရသောခေတ်ကိုပင် အပြစ်ဆိုလိုပေကြောင်း။

* * *

ဒပ်ဗလင်မြို့တော်သို့ပြန်ခဲ့ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် တင်ပဲလ်မိုးမြို့၊ သားလင်စံမြို့များမှ ဒပ်ဗလင် မြို့တော် သို့ ပြန်လာခဲ့ရပေသည်။ ဒပ်ဗလင်မြို့တော်မှာလည်း အေးအေးချမ်းချမ်း မရှိလှပေ။ ကျွန်ုပ်ထွက်လာစဉ်ကကဲ့သို့ပင် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်လျက် နေဆဲပင် ဖြစ်၏။ ထိုအခါက အိုင်ယာလန်ပြည်နှင့် အိုင်ရစ်လူမျိုးတို့ အကြောင်းကို အသိဆုံးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ၊ ‘မစ္စတာ ဂျိမ်းစ်ဒန်း’ သည် ကျွန်ုပ် မည်သည့်နေရာဌာနသို့ ရောက်နေသည်ကို အိုင်ယာလန် တစ်တိုင်းပြည်လုံးသို့ စကားပြောကြေးနန်းဖြင့် အရေးတကြီး မေးမြန်းနေ ကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ အတန်အံ့ဩမိ၏။ ထိုသို့ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေသည် အစိုးရိမ်ကြီးလျက်နေခြင်းမှာ ကျွန်ုပ် ပျောက်ဆုံး နေသည် ဟူသောသတင်းကို ရရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်ဟူ၍ သိရပေသည်။ ထိုအချိန်အခါက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများမှာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ဆုံးနေ ကြသည်မှာ မကြာမကြာပင် ဖြစ်၏။ ပျောက်ဆုံးသူတို့၏ ရုပ်အလောင်း များကိုလည်း ရွံ့ဗွက်များထဲတွင် တွေ့ကြုံကြရတတ်၏။ အချို့သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများမှာ အစအနပင်ရှာ၍ မတွေ့တော့ပေ။ ဤသို့ စိတ်မချ ရသောအခါသမယဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေသည် ကျွန်ုပ်အတွက် သောကများလျက်နေခြင်းမှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ချေ၏တကား။

အန်း | ၄ |

ဖရီးစတီတ်အုပ်ချုပ်ရေးလက်ခံပြီးနောက်

၁၉၂၂ ခု၊ ဇွန်လ ၂၂ ရက်နေ့ မွန်းလွဲအချိန်တွင် လန်ဒန်မြို့ အနောက်တောင် အိတန်ပလေးစ်လမ်း၊ အိမ်နံပါတ်(၃၆)သို့ အဝင် တံခါးဝ၌ 'ဖီးလ်မာရှယ်ဆာ ဟင်နရီဝီလ်ဆင်'အမည်ရှိသော စစ်ဗိုလ်ကြီးကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်လိုက်လေသည်။

ထိုနေ့ညတွင် 'ဒေးလီးမေးလ်'သတင်းစာတိုက်ကြီးမှ ကျွန်ုပ်အား အိုင်ယာလန်ပြည် 'ဘဲလ်ဖတ်စ်မြို့'သို့ စေလွှတ်လိုက်၏။ ဤသို့ စေလွှတ်ခြင်းမှာလည်း လန်ဒန်မြို့ပေါ်တွင် အထက်ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ဆာဟင်နရီဝီလ်ဆင်ကို ချောင်းမြောင်းသတ်ဖြတ်လိုက်သဖြင့် အိုင်ယာလန်ပြည်တွင် မည်သို့ဖြစ်ပျက်မည်ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် ဖြစ်၏။

ဆာဟင်နရီကို သတ်ဖြတ်သောသူနှစ်ယောက်မှာ အိုင်းရစ်သမ္မတ ဂိုဏ်းစစ်တပ်မှ 'ရယ်ဂျီနယ်ဒန်း'နှင့် 'ဂျိုးဇက်အိုဆာလီဗင်'အမည် ရှိသောသူနှစ်ယောက်ဖြစ်၍ အထက်လူကြီးများ အမိန့်အတိုင်း လုပ်ကြံ ကြရာသည်ဟု သိရ၏။ စင်စစ်မှာကား အဆိုပါလူနှစ်ယောက်သည်

အိုင်ယာလန်ပြည်သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရောက်ဖူးကြသူများမဟုတ်ပေ။
ထိုသူတို့ ပြောကြားသောစကားများလည်း ယုံကြည်ဖွယ်မရှိသည့်အပြင်
အိုင်ရစ်သမ္မတဂိုဏ်းစစ်တပ်ကလည်း မိမိတို့နှင့် မပတ်သက်ဟူ၍ ဆို၏။

ထိုအချိန်ကာလသည်ကား ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် ဆင်ဖိန်းအသင်း
ကြီးတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ 'စစ်ပြေငြိမ်း'သော သမယပင်ဖြစ်ပေသည်။
'အိုင်းရစ်ဖရီးစတိတ်'ခေါ် အုပ်ချုပ်ရေးသစ်ကို စီမံပေးအပ်ဆဲဖြစ်ရာ
အိုင်ယာလန်ပြည် သမ္မတဂိုဏ်းသားများမှာလည်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ
ကွဲလေတော့သတည်း။

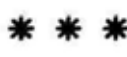
မိုက်ကယ်ကောလင်းနှင့် 'အာသာဂရစ်ဖစ်'တို့မှာ 'စစ်ပြေငြိမ်း'
ခြင်းကို ထောက်ခံသူများဖြစ်သည့်ပြင် 'ဖရီးစတိတ်'အုပ်ချုပ်ရေးသစ်ကို
လက်ခံဆောင်ရွက်သူများဖြစ်၏။ 'အာမွန်ဒီဗလားရား'နှင့် သူ၏
နောက်ခံများမှာ သမ္မတအုပ်ချုပ်ရေးမျိုးကိုသာ အလိုရှိ၍ ကောလင်းတို့
နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုပြီးလျှင် 'ဖရီးစတိတ်'အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ဗြိတိသျှ
အစိုးရကို ကန့်ကွက်လျက်နေကြ၏။ ဒီဗလားရားတို့ဘက်တွင် 'အိုင်းရစ်
သမ္မတဂိုဏ်းစစ်တပ်'ဟောင်းမှ ကြွင်းကျန်သောလူများလည်း ရှိသေးရာ
ဤလူစုတို့သည် ဖရီးစတိတ် အုပ်ချုပ်ရေးသစ်ကို လက်ခံသော သူများ၏
ဩဇာတန်ခိုး ညှိုးမှိန်အောင်နှင့် အစိုးရသစ်နှင့် ဗြိတိန်တို့ ရောနှော
ရှုပ်ထွေးအောင် အချက်ပေါ်တိုင်း မည်သည့်ကိစ္စမဆိုဆောင်ရွက်ကြမည်
ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသူများဖြစ်၏။

စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင် အထူးနာမည်ထင်ရှားသူဖြစ်သည်ကို အပထား
၍ ဆာဟင်နရီဝိလ်ဆင်သည် စင်စစ်အားဖြင့် ညီညွတ်ရေးကို အထူး
လိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ သမ္မတဂိုဏ်းသားများ အဖွဲ့မှ
ဟုဆိုသော အိုင်ရစ်လူမျိုးနှစ်ယောက်သည် ဆာဟင်နရီအား သတ်ဖြတ်
လိုက်သည့်အကြောင်းကြောင့် အိုင်ယာလန်ပြည် 'အားလံစတားပြည်

နယ်'တွင် သဘောကွဲလွဲမှုများ တိုးပွားကြီးကျယ်လာပေကြောင်း။

ထိုနယ်ပယ်တွင် အခြားအခက်အခဲများလည်း ရှိသေး၏။ သမ္မတဂိုဏ်းသားများဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဖရီးစတိတ်အုပ်ချုပ်ရေးကို လက်ခံသော သူတို့၏ အလိုအားဖြင့် 'အာရာဂလာစ်' ခေါ် 'ကန့်လန့် သမား'များဟူ၍လည်းကောင်း နှစ်မည်ရသောသူတို့သည် 'အားလံစတား နယ်'၊ 'ဖားမနတ်နယ်နိမိတ်'ပေါ်တွင် တည်ရှိသော 'ပက်တီဂိုး မြို့'ကို လည်းကောင်း၊ 'ဘဲလ်လစ်မြို့'ကိုလည်းကောင်း၊ ဖရီးစတိတ်ပြည်နယ်ရှိ 'ဒေါ်နီဂလ်မြို့'ကိုလည်းကောင်း သိမ်းပိုက်လိုက်ကြ၏။ ဗြိတိသျှစစ် တပ်သားများသည် 'သမ္မတဂိုဏ်းသားများအား' အလျင်အမြန် ထိုမြို့ ကလေးများမှ နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ဤသို့ သမ္မတဂိုဏ်းသားများနှင့် ဗြိတိသျှစစ်တပ်သားတို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြသော အရေးတော်ပုံ ကလေးတွင် 'သမ္မတဂိုဏ်းသား'တို့၏ ဗိုလ်မှူးဖြစ်သူ 'အိုဖာရဲလ်'ဆိုသူ လည်း သုံးပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံရပြီးနောက်မှ သေဆုံးသွားလေသည်။

အထက်ပါ အရေးကိစ္စဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်သဖြင့် 'အားလံစတား ပြည်နယ်'တွင် အတော်ဆူပူလှုပ်ရှားလျက်နေ၏။ ထိုမှတစ်ပါး အားလံ စတားပြည်နယ်၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သော ဆာဟင်နရီဝီလ်ဆင် သေဆုံးရခြင်းအတွက် အတော်အရေးကြီးသောကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်လိမ့် မည်ဟူ၍ လန်ဒန်မြို့တော်သူမြို့တော်သားတို့သည် ထင်မြင်လျက်နေ ကြ၏။

အခက်အခဲကြုံတွေ့ခြင်း

ထိုအခါသမယတွင် 'ဆာဂျိမ်းစ်ကရီ'နှင့် သူ၏ မိတ်ဆွေတစ်စု တို့သည် ဖြစ်ပေါ်သောအခြေအနေကို ကောင်းစွာ အုပ်ချုပ်ထိန်းသိမ်း

နိုင်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဆူဆူပူပူဖြစ်ပွားသော ကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်သော်လည်း တိုက်ခိုက်သောင်းကျန်းခြင်းကား အလျှင်းမရှိပေ။ ထိုအခိုက်အခါတွင် 'ဘဲလ်ဖတ်စ်မြို့'သည် အင်္ဂလန်ပြည်၊ လည်းကောင်း၊ ဥရောပတိုက်မှလည်းကောင်း၊ အမေရိကန်တိုက်မှလည်းကောင်း လာကြသော သတင်းထောက်များ စုရုံးရောက်ရှိကာ ခြေချင်းလိမ်နေသောမြို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘဲလ်ဖတ်စ်မြို့တွင် အမေရိကန်သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံပြီးသော် ၎င်းနှင့်အတူ 'ပက်တီဂိုး' မြို့သို့ သွား၏။ ထိုမြို့သို့ရောက်သောအခါ သမ္မတအုပ်ချုပ်ရေးကို လိုလားသော ဝိုဏ်းသားတို့သည် ဖရီးစတိတ်အစိုးရကို အတိအလင်း ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုရန် ကြေညာသည်နှင့် ဒပ်ဗလင်မြို့တွင် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြကြောင်းကို ကြားသိရ၏။

ဒပ်ဗလင်မြို့သို့ အမြန်ဆုံးနည်းဖြင့်ရောက်နိုင်အောင် ကြံဆောင်ကြိုးစားရန်သာရှိတော့ရာ 'ဘဲလ်ဖတ်စ်မြို့'သို့ ပြန်နေပါက အချိန်ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။ မော်တော်ကားနှင့်တစ်တန်၊ မီးရထားနှင့်တစ်ဖုံ ကြုံရာနှင့် လိုက်ပါမှ လမ်းပန်းများကို ပိတ်ဆို့ခြင်းမပြုမီ ဖရီးစတိတ်နယ်ပယ်သို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အမြန်ခရီးပြင်းသွားလျက်ရှိရာ 'ဒရော့ဂီဒါးရွာ'သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ထိုရွာတွင် မီးရထားရပ်တန့်နေသောကြောင့် ခရီးဆက်လက်သွားရန် မော်တော်ကားတစ်စီးကို လိုက်လံငှားရမ်းရတော့၏။ မော်တော်ကားပိုင်ရှင်များမှာ ထိုခရီးကို သွားရာ၌ မိမိတို့၏ မော်တော်ကားများကို အပျက်အစီးမခံလိုကြပေ။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း လှည်း၊ ရထား၊ မော်တော်ကား စသော ယာဉ်အမျိုးမျိုးကိုလည်း ဖရီးစတိတ် စစ်သားများသည် သိမ်းကျူး၍ အသုံးပြုနေကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဒပ်ဗလင်မြို့သို့ ရောက်လိုလှ၏။ မည်ကဲ့သို့ရောက်အောင်

လုပ်ရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားလျက်နေမိ၏။

* * *

ဝတ္တရားကျေပွန်သောလူငယ်များ

စစ်တပ်သားများသည် ကျွန်ုပ် မော်တော်ကားလိုက်လံငှားရမ်းနေသည်ကို သတိပြုမိကြရာ ခြောက်လုံးပြုူး 'ရိုင်ဖယ်' သေနတ်တို့ကို ကိုင်စွဲထားသော လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အား ရပ်တန့်စေ၍ ဗိုလ်မှူးကလေးနှင့်တွေ့ဆုံရန် ညွှန်ကြားပြောဆို၏။

ထိုသို့ ပြောကြားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် 'ငါ့အား ရုံးကြီးတစ်ရုံး ရှိ ခဲ့ညားသော စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိကြီးထံ ခေါ်ဆောင်သွားမည် လား' ဟူ၍ တွေးတောမိ၏။

ကျွန်ုပ် ထင်မြင်ချက်အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ စစ်ရုံးခန်းအဖြစ်ဖြင့် မည်သည့်အခါမျှအသုံးပြုရန် မရည်ရွယ်သောအိမ်ကလေးတစ်ဆောင် အတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆောင်သွား၏။ သေးငယ်သော်လည်း စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော အခန်းကလေးအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်အား ဝင်ရောက်၍ စောင့်စားနေစေ၏။ ထိုအခန်းကလေးကိုဖြတ်သန်း၍ သွားလာနေသူ များကား အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် လူငယ်လူရွယ်များသာလျှင် ဖြစ်၏။ အချို့လူငယ်များမှာ ငယ်လွန်းသဖြင့် ကျောင်းသားကလေးများပင် ဖြစ်လေသလောဟု သံသယဖြစ်မိ၏။ သို့သော်လည်း ထိုလူငယ်လူရွယ် များမှာ မိမိတို့တာဝန်ကိစ္စကို စိတ်အားထက်သန်စွာ လုပ်ကိုင်ကြမည့် လက္ခဏာများ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိနေပေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်အား အတွင်းခန်းသို့ဝင်ရန် ပြောကြားလေ၏။ ခဲ့ညားသောစစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိကြီးနှင့်တွေ့ရမည့်အစား ကာကီ အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူလတ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အသက်မှာ ၂၃ နှစ်၊ ၂၄ နှစ်ထက် ကြီးမည်မဟုတ်ပေ။
 ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သော်လည်း ‘ဒရောဂီဒါးရွာ’တွင် စစ်ပုလိပ်ဘက်ဆိုင်ရာ
 ဌာန၌ အကြီးအမှူးဖြစ်လျက် မိမိ၏တာဝန်ဝတ္တရားကိုလည်း ကျေပွန်
 အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သူဖြစ်ပေ၏။ ဖရီးစတိတ်အုပ်ချုပ်ရေး စတင်
 ပေးအပ်စဉ်တွင် လူငယ်များအုပ်ချုပ်ရေး၌ ပါဝင်ရွက်ဆောင်နိုင်ခြင်းသည်
 အထူး မှတ်သားဖွယ်ကောင်းသော အချက်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ အလုပ်
 ဝတ္တရားကို ထမ်းရွက်သူများမှာ လူငယ်များသာဖြစ်၍ များစွာသော သူတို့
 မှာ အသက် ၂၀ ပင် မကျော်ကြသေးချေ။ ထိုသူတို့၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာ
 ငယ်ရွယ်သောအသွင်ကို ဆောင်၍နေမလားမသိ။ အသက်မှာ ကြီးရင့်
 ကောင်း ကြီးရင့်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း အများကပင် တက်
 လူများသည် ဖြစ်ပေါ်သောအခြေအနေကို နိုင်နင်းအောင် ကျကျနန
 စီမံခန့်ခွဲတတ်သည်ဟူ၍ ယူဆထင်မြင်နေကြ၏။

ဗိုလ်မှူးကလေး။ ။ “ဒပ်ဗလင်မြို့မှာ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်
 တိုက်ခိုက်သောင်းကျန်းနေကြတာ ခင်ဗျားမသိဘူးလား”

ကျွန်တော်။ ။ “သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒပ်ဗလင်
 မြို့သို့ သွားချင်တာပဲ”

ဗိုလ်မှူးကလေး။ ။ “ဘယ်လိုကိစ္စရှိလို့လဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “ကျွန်တော်ဟာ သတင်းထောက်တစ်ယောက်
 ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုနေရာမျိုးဟာ သတင်းထောက်တို့၏ ကျက်စားရာနေရာ
 ဖြစ်လို့ပါ”

ဗိုလ်မှူးကလေး။ ။ “ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ။ ခင်ဗျား
 လွယ်လွယ်ကူကူသွားနိုင်အောင် ကျွန်တော် လက်မှတ်တစ်စောင် ပေး
 လိုက်ပါ့မယ်။ ခင်ဗျားအတွက် မော်တော်ကားရဖို့ကိုတော့ ကျွန်တော်
 မတတ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်။ ။ “ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆရာ”

ဗိုလ်မှူးကလေး။ ။ “အခက်သားပဲ။ မော်တော်ကားနဲ့ ဒပ်ဗလင်မြို့သို့သွားမယ့်လူများ ရှိကောင်းရှိမလားမသိဘူး။ အဲသလို မော်တော်ကားကြုံများရှိမရှိ လိုက်ပြီးမေးပါဦး”

ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်မှူးကလေး၏ အကြံပေးချက်အရ လိုက်လံ ရှာဖွေသောအခါ နောက်ဆုံး၌ ကျွဲ၊ နွား၊ ဝက်တို့ကို ဝယ်ရန် ဒပ်ဗလင်မြို့ သို့သွားလိုသော လူသုံးယောက်ကို တွေ့ကြုံ၏။ ထိုသူတို့မှာ ‘ဖို့မော်တော် ကား’တစ်စင်းရှိ၍ ဤမော်တော်ကားနှင့် သွားကြရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။ ဝက်ကုန်ကူးမည့်သူများကား နိုင်ငံရေးသမားများ ဘာလုပ်နေနေ၊ သွားမည့်ခရီးကို ဖျက်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူသုံးဦးအား ချောမော့ပြောကြားရာ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ဆောင်ရန် သဘောတူညီကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုင်-၃၀ ရှိသော ခရီးကို ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ‘ဒရောဂီဒါးရွာ’မှ ကိုက် ၃၀၀ ခန့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းဘေးမှ ‘ရိုင်ဖယ်’ သေနတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ချိန်ရွယ်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်နေသော အကြည့်ဆိုး သည့်လူတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ စင်စစ်အား ဖြင့် ထိုသူသည် မျက်ထားချိုသော လူငယ်တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုလူငယ်က သူသည် ဖရီးစတိတ်အစိုးရ၏ လမ်းစောင့်ပုလိပ်ဖြစ် ကြောင်း၊ ‘သမ္မတဂိုဏ်းသား’များ ဘေးရန်မှကာကွယ်ရန် ဤလမ်းတွင် စောင့်ကြပ်နေကြောင်းနှင့် ပြောကြား၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့၌ ပါလာ သော အခွင့်လက်မှတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးလျှင် “ခင်ဗျားတို့တော့ လမ်းခရီးမှာ ဒုက္ခတွေ့ကြမှာပဲ”ဟူ၍ ပြောကြားပြီးလျှင် လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းကာ ဆက်လက်သွားဖို့ ခွင့်ပြုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မော်တော် ကားကို ဆက်လက်မောင်းနှင်လာကြ၏။

ထိုသူငယ်သည် စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မည် မှန်သော်
လည်း နိမိတ်ဖတ်ကောင်းသည့် ဆရာတစ်ဦးကား မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်
တို့မှာ မည်သည့်အကြီးအကျယ်ဆေးရန်မျိုးနှင့်မျှ မတွေ့ကြုံသဖြင့် ဒုက္ခ
ကင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ မော်တော်ကားမှာ အတန်ဟောင်းနွမ်းနေပြီ
ဖြစ်၍ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်ဆိုသလို စက်ရပ်သဖြင့် ဒုက္ခအနည်းငယ်ရောက်
သည်ကား မှန်၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် သည်းညည်းခံ၍
စက်ကို ပြင်ဆင်ခြင်းဖြင့် ဆက်လက်သွားနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ဒပ်ဗလင်မြို့
တွင်းသို့ ခုံညားစွာ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့လေသတည်း။

* * *

ဒပ်ဗလင်မြို့၌

ကျွန်ုပ်၏ အဖော်များမှာ အတော်ပျော်တတ်သူများ ဖြစ်၏။
ကျွန်ုပ်မှာကား မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း မည်သည့်အဖြစ်အပျက်မျိုးနှင့်မျှ
မကြုံမတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖော်များသည် 'ဒရော
ဂီဒါးရွာ'တွင် ဖြစ်ပွားနေသော ဒပ်ဗလင်မြို့ သကင်းများမှာ (ကား)၍
ပြောကြားခြင်းဖြစ်သည်ဟု အထင်ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့က ခါတိုင်း
ကဲ့သို့ ဝယ်စရာခြမ်းစရာများကို အေးအေးချမ်းချမ်း ဝယ်ရပေတော့မည်
ဟူ၍ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိနေကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့၏ မော်တော်ကား
သည် 'ဆက်ဘီလီ'လမ်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။ ထိုအခါတွင် ပိတ်ဆို့ကာရံ
ထားသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုမှ ပစ်ခတ်လိုက်သော သေနတ်သံ
တို့သည် တခိုင်းခိုင်းထွက်ပေါ်လာပြီးသော် သေနတ်ကျည်ဆန်များသည်
လည်း လမ်းပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့လည်း သေနတ်
ကျည်ဆန်များ တဝီဝီဖြတ်သန်းသွားနေ၏။

သို့ကြောင့် မော်တော်ကားကို 'ဆက်ဘီလီ'လမ်းတစ်လျှောက်

အပြင်းစိုင်းနှင့်သွားစေပြီးသော် 'ဂရီရှမ်'ပျော်ပွဲစားရုံအရှေ့တွင် ထိုး၍
ဆိုက်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မော်တော်ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် မော်တော်ကားသည် ရှေ့သို့ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားတော့
သတည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမော်တော်ကားနှင့် အဆိုပါ ခရီးသွားအဖော်
တစ်စုအား နောင်သောအခါ မကြုံတွေ့ရတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းဘေးအမြင့်ကလေးတွင် ရပ်ကာ အရပ်လေး
မျက်နှာကို လှည့်၍ကြည့်မိ၏။ အခြားနေရာဒေသများမှ ပစ်ခတ်ကြသော
သေနတ်သံများကို ကြားနေရသော်လည်း 'ဆက်ဘီလီ'လမ်းမှာမူ အလန့်
တကြား ပြေးလွှားနေသောသူများ အလျှင်းမရှိချေ။ ဤလမ်းတစ်လျှောက်
မှာလည်း လူသွားလူလာ အလွန်နည်းပါး၍ 'ဂရီရှမ်'ပျော်ပွဲစားရုံကြီးမှာ
ညှိုးငယ်သောအသွင်ကို ဆောင်နေသည်ဟု ထင်မြင်ရ၏။ တံခါးများကို
လည်း ပိတ်ထားလျက် သဲအိတ်များနှင့်သဏ္ဍာန်တူသော အိတ်များကို
လည်း ပြတင်းပေါက်များတွင် ပိတ်ဆို့ကာဆီးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တံခါးမကြီးကိုခေါက်၏။

မည်သူမျှတံခါးကို ဖွင့်၍မပေးချေ။

တံခါးမကြီးကို တဝုန်းဝုန်းမြည်အောင်ထုပြန်၏။

သို့နှင့်လည်း အတွင်းမှ ဘာသံမျှမကြားရ။

ကျွန်ုပ်သည် တဂေါက်ဂေါက်နှင့် အဆက်မပြတ်ခေါက်သော
အခါမှ ရုတ်တရက် တံခါးမကြီးပွင့်လာပြီးသော် ကျွန်ုပ်၏ဝမ်းဗိုက်ကို
ခြောက်လုံးပြူးနှင့်တော့ကာ လူတစ်ယောက်ထွက်လာလျက် 'မသေချင်
သေးလျှင် ဤနေရာမှ ထွက်သွားပါ'ဟူ၍ ကြိမ်းဝါးသံကို ကြားရ၏။

ထိုအခါကျမှ 'သမ္မတဂိုဏ်းသား'များသည် 'ဂရီရှမ်'ပျော်ပွဲစားရုံ
ကြီးကို သိမ်းပိုက်ထားကြောင်း၊ ဖရီးစတိတ်အုပ်ချုပ်ရေးကို လက်ခံသူများ
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မည်စိုး၍ သဲအိတ်များဖြင့် ကာရံဆို့ပိတ်ထားကြောင်း

သိရတော့၏။ အင်္ဂလိပ်သတင်းထောက်များအတွက် ဤ‘ဂရီရှမ်’ပျော်ပွဲ
 စားရုံတွင် နေရာပေးနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ဤလမ်း
 တွင် ဓာတ်ရထားများသည် သွားလာမြဲသွားလာနေသည့်အပြင် လူများ
 လည်း လမ်းတစ်လျှောက်သွားလာနေကြသဖြင့် ‘စစ်မြေပြင်’ အလယ်
 တွင် ကျွန်ုပ် ဆိုက်ရောက်နေခြင်းကို အစက မသိသည်မှာ အထူးအံ့ဩ
 စရာလိုမည်မထင်ပေ။

အန်း [၅] ပြေးလာရသော ဒုက္ခသည်များ

အခြားသတင်းထောက်များသည် 'စိန်စတက်ဖင်ဂရင်း'လမ်းရှိ 'ရွှေလံဘန်း'ပျော်ပွဲစားရုံတွင် စုရုံးနေထိုင်ကြသည်ဟု စုံစမ်းသိရှိရသည်နှင့် အညီ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့နှင့်အတူ သွားရောက်နေထိုင်၏။ ဤ 'ရွှေလံဘန်း' ပျော်ပွဲစားရုံကြီးမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အလုပ်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိ၏။ သို့သော် လှေကားအတက် အဝင်တံခါးဝကြီးတွင်မူ ဖရီးစတိတ် အစိုးရ၏စစ်သားများ အစောင့်အနေချထားလေသည်။ 'သမ္မတဂိုဏ်း သား' များသည် အခြားပျော်ပွဲစားရုံများကို သိမ်းပိုက်ထားသကဲ့သို့ လာရောက်သိမ်းပိုက်ရန် ကြံစည်ပါလျှင် အဆင်သင့် ခုခံတွန်းလှန်ရန် အဆိုပါ အစောင့်စစ်သားများကို ချထားခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း။

'သမ္မတဂိုဏ်းသား'များသည် 'ရွှေလံဘန်း'ပျော်ပွဲစားရုံကြီးကို တိုက်ခိုက်သိမ်းယူမည်ဟူ၍ ကောလာဟလ သတင်းဖြစ်ပွားနေသော် လည်း လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြခြင်းမရှိချေ။ သို့သော် အလန့်တကြား တစ်ကြိမ်ဖြစ်ပေါ်သေး၏။ လက်နက်များကို ဂရုမစိုက်၊ ကိုင်စွဲလျက်

နေကြသော အစောင့်စစ်သားများအနက် တစ်ယောက်သောသူသည် မတော်မဆမိမိ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်မောင်းကို ဆွဲမိရာ ကျည်ဆန်သည် လှေကားမကြီးကိုဖြတ်၍ အပေါ်ထပ်ကြမ်းပြင်ကို 'ဒုန်း'ဟူ၍ အသံမြည်ကာ ထိခိုက်သွား၏။ ထိုအသံကြောင့် ပျော်ပွဲစားရုံတွင်းရှိ ဧည့်သည်များမှာ တိုက်ခိုက်မည်ဟု ကောလာဟလ သတင်းဖြစ်ပွားနေသည်နှင့်အညီ လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြပြီဟု အောက်မေ့ကြရကား မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ အသက်ဆေးမှလွတ်ကင်းရန် အသီးသီး ပုန်းလှိုးနေကြကုန်၏။

ပုန်းကွယ်နေကြသောသူများသည် အကြောင်းအမှန်ကိုသိကြသောအခါ ရှက်သွေးမွန်သောမျက်နှာများဖြင့် ပုန်းလှိုးနေကြရာ ဌာနမှ ထွက်ပြုလာကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤသို့ 'ကြောက်တတ်ဝန်ကင်း' ဆိုသော စကားကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ရှက်ဖွယ်မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်မိပါ၏။ များစွာသောဧည့်သည်တို့မှာ နယ်မှထွက်ပြေးလာရသော သူများ ဖြစ်ပေသည်။ ဤဧည့်သည်များ ကြုံတွေ့ရသောဒုက္ခမှာ ဤသို့တည်း။ 'သမ္မတဂိုဏ်းသား'များသည် ထိုသူများအိမ်သို့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်တွင် အတင်းဝင်ရောက်ကြပြီးလျှင် အသေသတ်မည်စသော ကြိမ်းဝါးသည့်စကားများဖြင့် အနိုင်အထက် အိမ်ပြင်သို့ မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကမန်းကတန်းထွက်လာရသူများ ဖြစ်၏။ ဤဒုက္ခသည်တို့မှာ မိမိတို့၏ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ အဆောက်အအုံ စသည်တို့ကို မီးရှို့လောင်မြိုက်ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အခြားနည်းအားဖြင့်လည်းကောင်း ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်ကို ကိုယ်တိုင်ရှုမြင်ခဲ့ရသူ များဖြစ်သည့်ပြင် အများအားဖြင့်လည်း မိန်းမသားများ ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့သော ဒုက္ခသည်များသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်၍ ပုန်းကွယ်နေကြခြင်းမှာ အံ့ဩစရာဟု ဆိုနိုင်ပါမည်လော။

ဇာတ်တူသားချင်းစားကြခြင်း

ဒပ်ဗလင်မြို့တော်ကြီးမှာ ကာလပျက်ကြီးနှင့် ကြုံလျက်နေတော့
၏။ မည်သည့်နေရာတွင် မည်သို့ဖြစ်၍ မည်သူသည် မည်သို့ဖြစ်သည်
ဟူ၍ မပြောနိုင်၊ မသိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရ၏။

‘သမ္မတဂိုဏ်းသား’များသည် ကမ်းနားလမ်းရှိ တရားရုံးတော် ကြီး
၄ ခုကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီးလျှင် အခိုင်အလုံပြု၍ ထားသည့်ပြင်
‘ဆက်ဘီလီ’လမ်းရှိ ‘ဂရီရှမ်း’ပျော်ပွဲစားရုံကြီးနှင့် အခြားပျော်ပွဲစားရုံများ၊
အဆောက်အဦများတို့ကိုလည်း သိမ်းပိုက်ထားလေသည်။ မြို့ပေါ် အနှံ့
အပြား၌လည်း စာပို့တိုက်များကို ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ထား၏။

‘မာရီယွန်စက္ကယား’နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဖရီးစတိတ်အစိုးရသည်
မြေကတုတ်သဲအိတ် စသော အကွယ်အကာများဖြင့် ရုံးခန်းများ ဖွင့်လှစ်
ကာ အလုပ်တာဝန်အသီးသီးကို ဆောင်ရွက်လျက်နေကြ၏။ ဖရီးစတိတ်
အစိုးရ၏ စစ်တပ်သားများမှာ စစ်တန်းလျားများနှင့် အခြားနေရာကောင်း
များကို သိမ်းပိုက်၍ အခိုင်အလုံနေကြ၏။

ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့အား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ၊ ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ
အားကြိုးမာန်တက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသော ရင်းနှီးသည့် ရဲဘော်တစ်သင်း
တို့မှာ ယခုအခါတွင် အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲကြပြီးသော် တစ်ဖက်နှင့်
တစ်ဖက် ဇာတ်တူသားချင်းစားကြရန် စီမံကြံစည်လျက်ရှိကြလေပြီ။
အချို့ အိမ်သားများမှာလည်း သားဖြစ်သူများက ဖရီးစတိတ်အစိုးရ၏
အဝတ်၊ ယူနီဖောင်းတို့ကို ဝတ်ဆင်ကာ အမှုကို ထမ်းဆောင်နေလျက်
သမီးဖြစ်သူများကမူ ‘သမ္မတဂိုဏ်းသား’များကို အားတက်သရော ကူညီ
လျက် နေကြပေပြီ။

အိုင်ယာလန်ပြည် သံမဏိခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် အချင်းချင်း
ကွဲပြားကြကာ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်ဖြင့် မာန်မာန ထောင်လွှားလျက်

ရှိနေကြကုန်၏။ မိုက်ကယ်ကောလင်းသည် 'စစ်ပြေငြိမ်းခြင်းကို သဘောတူညီ၍ ဖရီးစတိတ်အုပ်ချုပ်ရေးသစ်ကို လက်ခံကာ ဆောင်ရွက်နေ၏။ ဒီဗလားရားသည် 'စစ်ပြေငြိမ်း'မှုကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြု၍ 'သမ္မတဂိုဏ်းသား'များကို ခေါင်းဆောင်လျက်နေ၏။ အများကြည်ညိုသော အဆိုပါ လူစွမ်းကောင်းကြီးနှစ်ဦးနောက်တွင်လည်း အခြားထင်ရှားသော ရဲရဲတောက်အာဇာနည် မျိုးချစ်များလည်း ရှိကြသေး၏။ မိုက်ကယ်ကောလင်းနှင့် လည်ပင်းဖက်ကာ အားပေးလျက်နေသူများကား 'အာသာဂရစ်ဖစ်'၊ 'ဒဗယူ-တီ-ကော့စ်ဂရေ'၊ 'ကီဗင်အိုဟစ်ဂင်းစ်'၊ 'ရစ်ချတ်မားလ်ခီး'တို့ ဖြစ်၏။ ဒီဗလားရားနှင့်ဖက်တွဲကာ အားပေးကူညီနေသူများကား 'ရိုရေအိုကွန်နော်'၊ 'လိုင်ယံမဲလိုးစ်'၊ 'အတ်စကိုင် ချိုင်းလဒါးစ်'၊ 'ကက်သဲ-ဘရူးဂါး'နှင့် 'အော့စကာ-ထရေနော'တို့ ဖြစ်ပေသည်။ အထက်ကျော်ကာရီက ဤမျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်ပင်းဖက်ကာ အားကြီးမာန်တက်၊ တိုင်းပြည်၏အကျိုးအတွက် ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအခါတွင် 'အိမ်ကြက်ချင်း' တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခွပ်နေကြပြီဖြစ်၍ သူတို့၏ ရန်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဗြိတိသျှလူမျိုးများမှာ လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေကြလေပြီ။

ဒပ်ဗလင်မြို့ပေါ်ရှိ ကုန်သည်များလည်း ထိုသို့ သောင်းကျန်းရှုပ်ထွေးနေစဉ်အခါတွင် ကြောက်အားလန့်အားနှင့်ပင် ကိစ္စအသီးသီးကို ဆောင်ရွက်ကြကုန်၏။ အချို့ကုန်သည်များသည် မိမိတို့၏ တိုက်ဆိုင်ဘေးတွင်လည်းကောင်း၊ ရှေ့တွင်လည်းကောင်း တည်ရှိသောအဆောက်အအုံများကို ခံတပ်သဖွယ် လက်နက်မျိုးစုံဖြင့် အခိုင်အလုံ ပြုလုပ်ထားကြ၏။ ဈေးဝယ်သူများလည်း မိမိတို့ အလိုရှိသောပစ္စည်းများကို သွားရောက်ဝယ်ယူမြဲ ဝယ်ယူနေကြကုန်၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်ဂိုဏ်းသားတို့သည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် သေနတ်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေကြစဉ်

အလုပ်သမားများသည်လည်း မိမိတို့အလုပ်ကိစ္စအတွက် သွားလာနေကြ သည့်ပြင် ကလေးသူငယ်များသည်လည်း လမ်းပေါ်တွင် ကစားမြဲ ကစား နေကြကုန်၏။ ထိုသို့သော ကာလပျက်ကြီးနှင့် ဆုံစည်းနေသော အချိန် တွင် ကလေးအနည်းငယ်သာလျှင် သေနတ်ကျည်ဆန် ထိခိုက်သေဆုံး သဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော ဂိုဏ်းသားတို့အား ကလေးများကို ဂရုပြုကြ ခြင်းအတွက် ချီးကျူးသောစကား ပြောကြကုန်၏။ မည်သည့်ဘက်ကိုမျှ မလိုက်ဘဲ ကြားနေသော လူလတ်များလည်း ရှိသေး၏။ ထိုကြားနေ သူများမှာ အတန်မျက်နှာပူကြရှာ၏။

သတိပြုရန်အချက်တစ်ခုမှာကား ထိုအခါ၌ ဖရီးစတိတ်အစိုးရ သည် စစ်တပ်သားအဖြစ်ဖြင့် အမှုထမ်းလိုသူများကို ရုတ်ခြည်းဆင့်ဆို လိုက်ပြီးသော် ရသမျှသော လူငယ်များဖြင့် စစ်တပ်ဖွဲ့စည်းလိုက်၏။ စစ်တပ်သားလူငယ်များမှာ မျိုးချစ်စိတ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြသည်မှန်သော် လည်း စစ်ရေးစစ်ရာအလေ့အကျင့်ကား အလျှင်းမရှိပေ။ ဤသို့ ထိတ် လန့်တကြား ဖြစ်ပွားရသော အကြောင်းရင်းကိုရှာသော် အမျိုးသား အချင်းချင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မစေ့စပ်မှုပင်ဖြစ်ပေကြောင်း။

* * *

သမ္မတဂိုဏ်းသားများ ရှုံးနိမ့်ခြင်း

ဖရီးစတိတ်အစိုးရနှင့် 'သမ္မတဂိုဏ်းသား'များကို စေ့စပ်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အစိုးရမှာ လက်ရုံးအားကိုးပြု၍ မိမိ၏ တန်ခိုးဩဇာ ကြီးမားစေမှုကို ဆောင်ရွက်ရန် တစ်လမ်းတည်းသာ ကျန် တော့၏။ ထိုတစ်ကြောင်းတည်းသော လမ်းအတိုင်း အစိုးရတို့သည် ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်၏။

ပထမဦးစွာ 'သမ္မတဂိုဏ်းသား'တို့ သိမ်းပိုက်ထားသော 'ရုံးကြီး'

လေးရုံး'ကို တိုက်ခိုက်ဖြိုဖျက်ကြရပေ၏။ ရက်ပေါင်းအတန်ကြာ ဖြိုဖျက် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြရာ ဈေးဆိုင်ရှင်များ၊ စာရေးများ စသော လူ ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် နေ့လယ်စာစားချိန်တွင် ရုံးကြီးများ တည်ရာ ကမ်းနားလမ်းသို့ သွားရောက်ကြပြီးလျှင် မည်သို့မည်ပုံ တိုက်ခိုက်ကြ သည်ကို ကြည့်ရှုကြကုန်၏။

ထိုအခါက ဖြစ်ပွားနေသော သတင်းများအရ ဖော်ပြချေသော် အဆိုပါ ရုံးကြီးလေးရုံးကို ဖရီးစတိတ် အစိုးရစစ်သားတို့သည် တိုက်ခိုက် ဖြိုဖျက်ရာ၌ အချိန်ဆွဲ၍ ကြာရှည်စွာတိုက်ခိုက်နေကြသည်မှာ အဆောက် အအုံကြီးများ မရှုမလှ ပျက်စီးသွားမည်စိုး၍ တဖြည်းဖြည်း တိုက်ခိုက် လျက်နေကြသည်ဟု ဆို၏။ ထိုမှတစ်ပါး 'သမ္မတဂိုဏ်းသား' များ ဘက်မှလည်း 'အော့စကာထရေနော'နှင့် 'ရီရေအိုကွန်နော်'တို့ ကြီးမှူး သော တပ်သားများကို ဒပ်ဗလင်မြို့ပေါ်ရှိ လမ်းများပေါ်တွင် အနံ့အပြား တွေ့မြင်ကြရသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထိုသူများသည် စားရေရိက္ခာတို့ ကို ရှာဖွေသယ်ဆောင်ကာ သူတို့၏ ခံတပ်ခိုင်လုံတည်တံ့အောင် ဖြည့် တင်းပေးပို့နေကြသည်ဟူ၍လည်းကောင်း ကောလာဟလ သတင်းများ သည် လူတိုင်း၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် သီးလျက်နေတော့၏။ ထို 'သမ္မတ ဂိုဏ်းသား'များ ထွက်ဝင်သွားလာနိုင်ခြင်းမှာ အဆိုပါ ရုံးကြီးများအောက် မှ အခြားတစ်လမ်းရှိ အဆောက်အအုံတစ်ခုသို့ ဥမင်လိုက်ခေါင်း တူး၍ ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူ၍ ပြောဆိုကြ၏။ ဤသို့သော ဥမင် လိုက်ခေါင်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်ဟူ၍ကား မကြားမိပေ။ သို့သော် ခုခံသော 'သမ္မတဂိုဏ်းသား'များမှာ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ထွက်မြောက်နိုင် သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် 'ဂျင်နရယ်ဒဲလီ' ကြီးမှူးသော ဖရီးစတိတ် စစ်တပ်သားများသည် နောက်ဆုံး၌ 'သမ္မတ ဂိုဏ်းသား'များကို နှိမ်နင်းအောင်မြင်သဖြင့် ရုံးကြီးများကို သိမ်းပိုက်မိ